

SEÇİM HATTINDA PARLAMENTARİST İTTİFAKLAR!

Seçimlere kilitlenmiş, onun ekseninde yoğunlaşmış bir sürecin içindeyiz. Yaşanan ekonomik krizin işçi ve emekçiler için yıkıcı hale gelen sonuçları da faşizmin yoğunlaşan ve katman katman büyüyen ve genişleyen saldırıları da dış politika da seçim kavgasına yedirilmiş durumda. Ekonomik kriz faşist klikler arasındaki çelişkileri ve mücadeleleri keskinleştirmekle kalmıyor bu kliklerin her birindeki çelişkileri ve mücadeleleri de açığa çıkartıyor. Sosyal, kültürel, sanata veya dini inançlara dayalı her mesele politika arenasında etkili bir araca dönüşüyor ve başta "iktidarda" olanlar olmak üzere kimse bu araçları kullanmaktan çekinmiyor.

KOLEKTİF DOĞRULTU

HER BİRLİK DİYALEKTİKTİR ve BAŞKA TÜRDEN BİRLİKLERLE İLİŞKİ İÇİNDE KAVRANABİLİR

SAYFA 12-15

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

31 AĞUSTOS-14 EYLÜL 2022 • SAYI: 119 • FİYAT: 5 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

EGEMENLERİN SOFRASINDA KAPIŞMA BÜYÜYOR

GÜNCEL

7

MEŞA AZADİ

11

DÜNYA

18

HALKIN PAYINA DÜŞEN BASKI ve YASAKLARDIR

Festivallerin ya da konserlerin yasaklanmasının bu düzeyde yaygınlaşması belli ki bir korkunun ürünüdür. İçerikleri ve yasaklama gerekçeleri farklı olsa da engellenmek istenen halkın ve onun ağırlıklı gövdesini oluşturacak gençliğin bir araya gelişidir.

ROJAVA'YI İŞGALDE REJİM İLE UZLAŞI MÜMKÜN MÜ?

Ezilen ulusun mücadelesinin ezen ulus devletlerince beka sorunu olarak ele alınıyor oluşu TC'yi rejim ile Kürtleri birlikte ezme teklifinde buluşturuyor. Bölgede konumlanan emperyalist güçlerin TC ve Suriye gibi devletlerle kurduğu ilişkiler son kertede Kürt kazanımlarının kurban edilmesine neden olabilir.

TC'NİN DIŞ POLİTİKADA ÇÖKÜNTÜ HALİ

NATO içerisinde yer alan ve aynı emperyalist kampa uşaklık eden iki devletin arasındaki ihtilaf ve çekişmenin ne yönde seyredeceğinin kaderi de emperyalistlerin elindedir. Onların çizdiği sınırlar içerisinde bu iki gerici devletin birbiri ile rol mücadelesi yürütmesi ve çelişik halde olması emperyalistlerin yararına birçok olarak barındırmaktadır.

Nuran Yıldırım ve Partizan emektarı Cemile Yıldırım toprağa verildi

HABER MERKEZİ- Uzun süredir kanser tedavisi gören Nuran Yıldırım'ın 16 Ağustos'ta hayatını kaybetmesinin ardından Yıldırım'ın annesi Cemile Yıldırım 23 Ağustos'ta tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti.

Nuran Yıldırım Amsterdam'da toprağa verildi

Avrupa Partizan tarafından cenaze törenine çağrı yapıldı. Amsterdam Mezarlığı'nın salonunda yapılan törende ailesi adına ablası Nurcan Yıldırım'ın konuşmasından sonra Nuran Yıldırım'ın yaşamından kesitlerin yer aldığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösteriminin ardından Nuran Yıldırım Amsterdam Mezarlığı'na defnedildi.

Partizan Emektarı Cemile Yıldırım toprağa verildi

Partizan emektarı Cemile Yıldırım 27 Ağustos'ta Arnhem Mezarlığı'nda toprağa verildi. Avrupa Partizan'ın çağrısı ile cenaze törenine devrimci kurumlar, demokratik kitle örgütleri ve çok sayıda kişi katıldı. Cemile Yıldırım'ın mezarı başında konuşmalar yapıldı ve marşlar söylene-

rek cenaze töreni sonlandırıldı.

Avrupa Partizan: "Sürgünde Doğup, Sürgünde Aramızda Ayrılan Partizancı Cemile Anamıza!"

Avrupa Partizan tarafından Cemile Yıldırım için bir açıklama yayımlandı.

Açıklamanın tamamı şöyle:

"Özelde Partizancıların, genel olarak tüm devrimcilerin değerli annesi Cemile Yıldırım, canından bir parça olan

"Yıldırım ailesinin arka arkaya iki değerli ferdiyi kaybetmesinin derin üzüntü ve acısı içerisindeyiz.

"Partizancıların Cemile anası 1942 yılında Dersim sürgünü bir ailenin çocuğu olarak Uşak'ın Banaz ilçesinde dünyaya geldi.

"Sürgün yaşamının her anında Dersim Katliamı'nın acısı kine ve öfkeye dönüşen annemiz, Kaypak-kaya geleneği ile tanışınca benliğini, devrim ve devrimcilerde bulmuştur.

"Öyle ki 'İyi ki devrimciler var, iyi ki onlar yanımızda, iyi ki onlarla sarsılmaz bir gönül bağı kurmuşuz.' diyerek o günden bugüne değin Partizancılar başta olmak üzere tüm devrimciler, evinden ve sofrasından eksik olmamıştır.

"Sevgili Cemile anamız ne Partizancılar olarak biz ne de eşğinden geçen tüm devrimciler, seni ve emeklerini unutmayacak, her daim gönülden yad edecektir.

sevgili kızı Nuran'ı 16 Ağustos günü kaybetmenin acısına daha fazla dayanamayıp 23 Ağustos 2022 tarihinde aramızdan ayrıldı.

"Avrupa Partizan olarak, Yıldırım ailesinin acısını yürekten paylaşıyor baş sağlığı diliyoruz."

Hakan Arslan'ın kemikleri babasına 7 yıl sonra torba içinde teslim edildi

HABER MERKEZİ- Diyarbakır'ın Sur ilçesinde 2 Aralık 2015'te ilan edilen sokağa çıkma yasağı sürecinde yaşanan çatışmalarda katledilen Hakan Arslan'ın kemikleri 7 yıl aradan sonra babasına bir torba içerisinde teslim edildi.

Kasım 2021'de yüzde 95 Hakan Arslan'a ait olduğu belirlenen kemikler İstanbul Adli Tıp Kurumu'ndan (ATK) Diyarbakır Adliyesi'ne gönderildi. Perşembe günü Diyarbakır Adliyesi'ne ulaşan Arslan'ın kemikleri, o günden bu yana dosyayla ilgilenen

savcının odasında bekletiliyordu.

Kendilerine haber verilmesi üzerine Erzurum'dan Diyarbakır'a gelen baba Ali Rıza Arslan, Diyarbakır Adliyesi'ne gitti. Arslan'a oğlunun kemikleri bir torbada teslim edildi.

Arslan'ın kemikleri, aile bireyleri tarafından Erzurum'un Karayazı ilçesine bağlı Çavuş köyüne götürüldü. Yapılan dini vecibelerin ardından Arslan'ın cenazesi, ailesi, sevenleri ve yakınları tarafından köy mezarlığında defnedildi.

ATK "Kürtçe tercüman yok" diyerek Makbule Özer'in şikayetlerini dinlemedi

HABER MERKEZİ- Hapishanelerde tutsaklar ağır sağlık sorunları olmasına rağmen tahliye edilmiyor. Hasta tutsaklar ölüme terk ediliyor. Van'ın Edremit ilçesinde "örgüte yardım etmek" iddiasıyla mahkemenin verdiği 2 yıl 1 aylık hapis cezası sonrası 9 Mayıs'ta tutuklanan 80 yaşındaki Makbule Özer ağır sağlık sorunlarına rağmen hapishanede tutuluyor. Van Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde tutulan Makbule Özer, geçtiğimiz günlerde İstanbul Adli Tıp Kurumu'na (ATK) sevk edildi. Özer'in avukatı Dilan Kunt'un aktardığına göre ATK, "Kürtçe tercüman yok" diyerek Özer'in şikayetle-

rini dinlemedi.

Kunt, ATK'nin Özer'e "Önümüzde zaten rapor var. Senin bir şey anlatmana gerek yok." dediğini aktardı. ATK kararının ardından hasta tutsak Özer tekrar hapishaneye gönderildi.

Özer'i ziyaret eden Kunt, Makbule Özer'in sağlık durumunun giderek kötüleştiğine dikkat çekti. Kunt, "Makbule Özer, 'Alerjik reaksiyonlarının arttığını, vücudunun morardığını, artık burada kalmak istemediği' söyledi" dedi.

Özer sağlık sorunlarından dolayı 2 Temmuz'da da hastaneye kaldırılmıştı.

POLİTİK GÜNDEM

SEÇİM HATTINDA PARLAMENTARİST İTTİFAKLAR!

Seçimlere kilitlenmiş, onun ekseninde yoğunlaşmış bir sürecin içindeyiz. Yaşanan ekonomik krizin işçi ve emekçiler için yıkıcı hale gelen sonuçları da faşizmin yoğunlaşan ve katman katman büyüyen ve genişleyen saldırıları da dış politika da seçim kavgasına yedirilmiş durumda. Ekonomik kriz faşist klikler arasındaki çelişkileri ve mücadeleleri keskinleştirmekle kalmıyor bu kliklerin her birindeki çelişkileri ve mücadeleleri de açığa çıkartıyor. Sosyal, kültürel, sanata veya dini inançlara dayalı her mesele politika arenasında etkili bir araca dönüşüyor ve başta “iktidarda” olanlar olmak üzere kimse bu araçları kullanmaktan çekinmiyor. Bu yoğun politik iklimden azade hiçbir gelişmenin olmadığı bir süreçten geçiyoruz. Her şeyin araçlaştığı bu gündemler ciddi bir sabun köpüğü yarattığı gibi, işçi ve emekçilerin yaşadığı ekonomik buhranın, politik özgürlük sorunlarının boğulmasına hizmet etmektedir.

AKP-MHP bloku ekonomik krizle yaşanan sorunları gündem dışına itecek, aynı zamanda diğer blok içindeki uyumsuzlukları açığa çıkaracak ve kitleleri yasak ve baskılarla kontrol altına alacak şekilde bir yönetme politikasına odaklanmıştır. Son iki ay içinde kılık-kıyafet, cinsel tercih, sahne kullanımı gibi gerekçelerle bir dizi konser iptal edilmiştir.

Yine valilikler tarafından Zeytinli Rock Festivali, Anadolu Fest, Kozlu Müzik Festivali, Kazdağı Ekoloji Festivali, ODTÜ Uluslararası Bahar Şenliği, ODTÜ Mezuniyet Töreni gibi etkinlikler de yasaklanmıştır. Munzur Kültür ve Doğa Festivali’nde Grup İsyan Ateşi ve Grup Yorum’un Dersim’e girişi yasaklanmış ve festival konan engeller nedeniyle iptal edilmiştir. Son olarak popüler şarkıcı Gülşen’in “imam hatiplere hakaret” gerekçesiyle tutuklanması çaresizleşmekte olan saldırganlığı herkese malum kılmiştir. Kendi taraftar tribününden de homurtular duyan AKP-MHP bloğunun saldırıları bu düzeye taşınması “demokrasimizin” düzeyini gösterir.

AKP-MHP bloku bütün bir toplumu gerici kültürel değerlerle daha sıkı kuşatmanın yollarını aramaktadır. Halk kitlelerini yaşadıkları çelişkilerden, sorunlardan uzaklaştıracak, yoğun ama içi boş politik tartışmalarla gerçek sorunların üzerini örtecek her fırsatı kullanmaktadır. Tepkili, öfkeli toplulukları ileri toplumsal güçler de dahil meşgul edecek, yapay gündemlerle kendine zaman kazandıracak ya da kitleleri bu gündemler doğrultusunda parçalayacak bir tutum içindedir. Bu şekilde klikler arası mücadelede de hem böl-parçala yoluna baş vurmakta hem de ikizi olan “muhalafetin” toplumsal desteklerini zayıflatmayı hedeflemektedir.

AKP-MHP bloğunun bu yönelimine karşı CHP önderliğindeki Millet İttifakı da boş durmamaktadır. Bir yandan kitlelerin ekonomik ve sosyal sorunlarını etkili şekilde gündeme getirip, seçim sonrasında yönelik “tatlı vaatler” sunarken, diğ e r y a n d a n A K P - M - H P ’ n i n dümeninde olduğu devlet mekanizması içindeki güç ve olanaklarını açığa çıkararak hamleler yapmaktadır. “Kılıçdaroğlu söyledi yaptılar” yaklaşımının

oluşmasına yol açan kimi bilgilerin nereden ve nasıl sızdırıldığı tartışması, yine Sedat Peker’in içerden aldığı bilgilerle durmaksızın yaptığı ifşaat AKP-MHP blokunda ciddi sorunların, çözülmenin ve sıkışmanın işaretidir. Özellikle Kılıçdaroğlu’nun gündem belirlemede rol alıyor olması ve yön tayin eden bir görünüm kazanması, Sedat Peker’in artık Tayyip Erdoğan’ın kapısına dayanan ifşaatına rüşvet-yolsuzluk-tatlı vurgunları ifşasının eklenmesi süreci yönlendirme ve yönetmedeki “tek taraflılığı” dağıtmıştır. Egemen sınıf klikleri arasında güç dengelerini seçim yoluyla değiştirme savaşımı yaşanmaktadır.

Bu yoğun gündemler arasında, komprador-bürokrat kapitalistlerin ilk altı aylık kâr bilançoları göze batmaktadır. Halkın enflasyonla, döviz kuru ile eriyen ücretleri, günbegün düşen alım gücü karşısında tefeci-tüccar kesimin kârlarında devasa artışlar yaşanmıştır. Bankacılık sektörü yıllık bazda %500 ile %3000 arasında kâr sağlarken, finans dışı sektörlerde bu oran ortalama %200 civarındadır. Koç Holding, Migros, Sabancı Holding, Alarko, T. Şişecam, Akçansa, Aksa Enerji, BİM, Bizim Toptan, Doğu Otomotiv, Erdemir, Ford Otosan, Tofaş Oto, Torunlar GYO vs. gibi büyük şirketlerin kâr oranları bir önceki yıla göre ortalama 3-5 kat artmıştır. Temsilcilerinin yürüttüğü “dev” kapışmaya, halkı zehirleyen, bölüp parçalayan ve sisteme bağlayan mücadeleye karşın onlar kârlarına kâr katmayı başarmaktalar! Bu partilerin kimleri temsil ettikleri, kimlerin çıkarına hareket ettikleri üstü örtülemeyecek kadar alenidir. Beşli çete, saray eşrafı, bürokrasi ve saray çevresi içinde rüşvet vs. tartışması içinde sistemin olağan sahipleri olan Türk egemen sınıfları yüz milyarlarca kârla tüm ekonomik ve siyasi sistemin gerçekliğini unutturmanın, halkı sorunların kaynağı yerine sadece belli parçalara yönlendirmenin konforunu sürmekte. Bu sınıfların yoğun kâr oranına karşın Türkiye ekonomisinin sürgit bağımlı yapısının değişmemesi, aksine bağımlılığın yayılması ve derinleşmesi bize düşmanın tam da bu gerçekleri örtmekten başka işlevi olmayan bu partilerde somutlaştığını gösterir.

Tüm bu gerçeklik içinde Millet İttifakı verili sistemde bazı bilindik kurumları işlevli kılabilecek, esaslı değiştiremeyecek bir “değişim”den başka bir şey söylememektedir. Ancak Millet İttifakından daha ilerisini söyleyenler de var. So-

runu anayasal çözümde, “faşist şeflik rejiminin son bulmasında”, iyileştirmelerde, “saray rejiminin çanına ot tıkamakta” arayan halk içindeki bazı güçler ittifaklar oluşturarak bu beklentileri koro halinde dile getirmekteler. Ağustos ayında önce TKP, Sol Parti, TKH, Devrim Hareketi “Sosyalist Güç Birliği”ni oluşturduğunu açıkladı. Hemen arkasından ise HDP, EMEP, TİP, TÖP, EHP ve SMF, “Emek ve Özgürlük İttifakı”nı açıkladı. Sosyalist Güç Birliği sosyal-şoven yaklaşımından kaynaklı ikinci ittifakın içinde yer almamayı tercih etti. Bu ittifakların iki ortak noktası dikkat çekmektedir. Birincisi, “seçimlere endeksli olmayan, tüm kentlerde, sokaklarda ve meydanlarda, tarlalarda ve fabrikalarda, okullarda, her alanda mücadeleyi büyütme iddiası, ikincisi ise, “AKP-MHP ittifakından kurtulmak, saray rejimine ne pahasına olursa olsun son vermek, 20 yılda yaratılan tahribatı ortadan kaldırmak, halk düşmanı bu faşist ittifaktan hesap sormak” niyeti. Bu iki ittifakın da seçim hattına girilirken ve sonuçta o amaçla kuruldukları ortadayken “sokaklarda, meydanlarda, fabrikalarda, tarlalarda, okulda” halkın mücadelesini birleştirmek, geliştirmek ve “devrim endeksli yönelim” için kuruldukları iddiası halihazırda inandırıcı değildir. Seçimlere kilitlenmiş, AKP-MHP ittifakını sonlandırmak için CHP önderliğindeki Millet İttifakına bağlı yapılarıyla deklarasyonlarda kulağa hoş gelen “halkın mücadelesini geliştirme” gibi “doğru sloganların hurdasını kalpten öğrendiklerini” ispatlamaktadırlar. Mücadeleleri bas-bayağı parlamentarizmken, sorunların özü ve esasının hangi nitelikte olduğu alenen karartılırken halkın mücadelesini birleştirme iddiası reformizmin kurtuluş sayıklamalarından başka bir anlama gelmemektedir.

Komünistler hiç kuşkusuz halkın kurtuluş yoluna dair seçim aldatmacasına, yönlendirmesine ve oluşacak sahte “umutlara” prim vermeyecektir. İyileştirmeci, anayasalcı, parlamentarist yaklaşımlara ve oluşan ortaklıklara karşı halkın çıkarlarını savunan bağımsız eylemini ve mücadelesini büyütme devrimci sorumluluktur. Komünistlerin görevi, egemen sınıflara ve onların bir bütün siyasal sistemine yönelen, halka devrimci bilinç taşıyan, onları doğru hedefle buluşturacak siyasal çizgiyi hayata geçiren, halkın mücadelesinin içinde gelişen ve ondan öğrenen devrimci kitle çizgisini korumaktır.

YASIN'IN KATİLİ PATRON-AĞA DEVLETİ!

Geçtiğimiz günlerde iş cinayetlerine bir yenisi daha eklendi. 19 yaşındaki Yasin Demirdağ Sefine Tersanesi'nde Velika Express adlı şirketin konteyner gemisinde yüksekten düşerek hayatını kaybetti. Konu ile ilgili tartışmalar ve açıklamalar hâlâ sürerken olay anına ve sonrasına ait çeşitli görüntüler yayınlandı. Olaydan 4 gün sonra yayınlanan videoda Yasin Demirdağ yere düştükten sonra İş Güvenliği görevlileri emniyet kemeri takmaya çalıştı. Buna karşı işçi arkadaşları müdahale İSG görevlilerine müdahale etti. Müdahale eden 35 işçi işten çıkarılırken tersane yönetimi tarafından Yasin Demirdağ'ı suçlayıcı açıklama yapıldı.

PATRON, İŞ GÜVENLİĞİ DEĞİL İŞÇİ SUÇLU!

Tersanenin açıklamasının bir kısmı şöyle "Yapılan ilk tespitlere göre meydana gelen üzücü kazanın sebebi; Yasin Demirdağ'ın emniyet kemeri üzerinde olmasına rağmen bunu kullanmaması, kemerin güvenlik lanyardını (kancasını) bağlamadan çalışması, çalışma izni verilen bölgenin dışında olması İSG birimine haber vermeden bölgesini değiştirmesidir." Açıklamaya ek olarak Yasin Demirdağ'ın 9 Ağustos tarihinde 3 Nolu Ambar bölgesinde emniyet kemersiz çalıştığına dair birkaç adet yazılı ihtar, "ramak kala olay" ve "tehlikeli durum bildirim formu" görseli eklendi. Sefine Tersanesi Yasin Demirdağ olayından yaklaşık 7 gün önce

de resmen "yine tedbirsizdi" diyerek manipülasyonlarına devam etmiştir. Yasin Demirdağ'ın 9 Ağustos tarihinde uygunsuz çalıştığına dair tutulan tutanaklarda kendi imzasını da içeren yazılı ihtar formu ve İSG eğitimine katılım formu bulunmaktadır. 16 Ağustos tarihinde saat 13.00 sularında olay gerçekleşmiş ve olaydan iki saat

önce saat 10.55'te Yasin Demirdağ yine güvenlik lanyardını (kancasını) takmadığına dair yazılı ve görsel, tespit tutanakları mevcuttur. 10.55'te tutulan tutanakta Yasin Demirdağ'ın kendi imzasını da içeren yazılı ihtar formu neden doldurulmamıştır? İSG eğitimine neden gönderilmemiş ve kendi imzasını da içeren eğitim formu neden doldurulmamıştır? Bu sorular

bizi tek bir soruya götürüyor...

Açıklamada verilen yazılı ve görsel tespit, tutanaklar Yasin Demirdağ öldükten sonra mı dolduruldu?

TERSANE DEĞİL KOMPRODOR BURJUVAZİNİN ARKA BAHÇESİ!

Sefine Tersanesi 2008 yıllarında ik-

söylentilere göre tersanenin Binali Yıldırım ve ailesinin olduğu yönünde ve iddiaların haklılık payı var. 4 bine yakın çalışanıyla, taşeronlarıyla Sefine Tersanesi yine ne hikmetse defalarca kez Ulaştırma Bakanlığı ve Milli Savunma Bakanlığı'nın işlerini yapıyor. İhaleye bile çıkmayan çeşitli gemi/bot/tekne/denizaltı işleri direkt olarak Sefine Tersanesi'nde yapılıyor. Sadece bununla kalmayıp Osmangazi Köprüsü'nün çelik ayak/viyadükleri, İstanbul Havalimanı'nın çelik işlerini bu tersane yapıyor. NB14 Nene Hatun Acil Müdahale Gemisi, Denizde İkmal/Muharebe/Destek Gemisi, Aselsan/Havelsan imzalı sualtı/suüstü insansız deniz araçları gibi işlerde de Kolin Holding'in iktidardan aldığı payın, giderek katladığı sermayesinin büyüklüğünü gösteriyor.

İŞ KAZASI DEĞİL CİNAYET!

Yalova Sefine Tersanesinin Yasin Demirdağ'ın hayatını kaybetmesinin ardından yaptığı açıklamalar sömürü düzeninin vahşetini göstermektedir. Taşeron işçiliğinin yoğun olduğu tersane sektöründen buna benzer "kazalara" çok sık rastlıyoruz. Hepsinin ortak yönü ise daha fazla kâr uğruna yapılan daha fazla sömürü düzeni... Güvencesiz, kötü koşullarda çalışmak zorunda bırakılan işçiler hayatını kaybetmişinde bile suçlu ilan edilebiliyor! Yasin'in katili bu sömürü düzenin faillerinden biri olan Yalova Sefine Tersanesidir.

Son dokuz yılda 556 çocuk işçi hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Geçtiğimiz hafta 15 yaşındaki Ali Koç Silivri'de bir sitenin inşaatında çalışırken altıncı kattan düşerek hayatını kaybetti. Ali Koç'un ardından çocuk işçi ölümleri tekrardan gündemdeki yerini aldı. Son dokuz yılda en az 556 çocuk zorlu çalışma şartları altında hayatını kaybetti.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) yayımladığı 2019 yılı raporuna göre, 5-17 yaş arası çocuk işçi sayısı 720 bin. Ancak Türkiye'de en az 2 milyon çocuk işçinin bulunduğu İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) raporlarında vurgulanıyor. Raporunda "Çocuk işçiliğinin azaldığına dayanak gösterilen istatistiklerde sayısı 1,5 milyonu bulan çırak, stajyer ve meslek eğitimi gören öğrenci olmak üzere çocuk işçiliğinin ana gövdeleri eksik. Öte yandan çocuk işgücü anketleri, Türkiye'de mevsimsel olarak, çocuk işçiliğinin en az olduğu

ekim ve aralık aylarında yapılıyor, bu da çocuk işçiliğinin gerçek boyutlarını gizliyor. Bunlar göz önüne alındığında, bugün Türkiye'de en az 2 milyon (yaz aylarında 4 milyon civarı) çocuk

işçi olduğu görülmektedir." denildi.

Egemenlerin ihtiyaçlarına göre şekillenen çocuk emeğinin kullanımında ciddi artış söz konusudur. 15 yaş altı

çocukların çalıştırılması kanunen yasak olsa da 184 çocuk işçi hayatını kaybetmiştir. Yani her ölen 3 çocuk işçiden 1'i 15 yaş altındadır. Bu durum çocuk emeğinin egemenlerin ihtiyaç-

larına göre kullanıldığını göstermektedir. İSİG verilerine göre son dokuz yılda en az 556, AKP'nin iktidarda oldu-

ğu yıllarda en az 811 çocuk çalışırken hayatını kaybetti. İSİG'in 2021 yılı raporuna göre iş cinayetlerinde hayatını kaybeden çocuk sayısı 62 iken, 2022 yılının ilk 7 ayında iş cinayeti sonucu hayatını kaybeden çocuk sayısı 39 oldu.

Son dokuz yılda iş cinayetlerinin nedenlerine göre dağılımı şöyle: Trafik, servis kazası nedeniyle 153 çocuk; zehirlenme, boğulma nedeniyle 97 çocuk; ezilme, göçük nedeniyle 68 çocuk; yüksekten düşme nedeniyle 52 çocuk; şiddet nedeniyle 47 çocuk; elektrik çarpması nedeniyle 39 çocuk; yıldırım düşmesi nedeniyle 35 çocuk; kalp krizi, beyin kanaması nedeniyle 12 çocuk; kesilme, kopma nedeniyle 11 çocuk; nesne çarpması, düşmesi nedeniyle 6 çocuk; intihar nedeniyle 6 çocuk; diğer nedenlerden dolayı 10 çocuk işçi çalışırken hayatını kaybetti.

Mardin Derik'te Cengiz Holding'in katliam TIR'ları

20 Ağustos 2022 tarihinde Cengiz Holding'e ait olduğu öğrenilen ETİ Bakır bünyesinde bulunan Mazıdağı Metal Geri Kazanım ve Entegre Gübre Tesisleri'nden çıkartılan gübrelerin taşındığı ağır tonajlı araçların güzergâh olarak kullandığı Derik ilçe merkezinde art arda meydana gelen adeta katliama eşdeğer bir "TIR kazası" yaşandı.

TMMOB Mardin İl Koordinasyon Kurulu, Mazıdağı-Derik yolunda meydana gelen ve 20 kişinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan kazaya ilişkin inceleme raporu yayımladı.

Yayımlanan raporda Cengiz Holding'e ait olduğu öğrenilen ağır tonajlı araçların bu güzergâhı sürekli olarak kullandığı belirtildi. Kazanın gerçekleştiği bölgede inceleme yapan komisyon raporunda; kazaya karışan TIR'lardan birinin şoförü verdiği ifadede, yokuşu yavaş indiklerini söylemesine karşın olay yeri inceleme tutanağında, TIR'lardan birinin ani fren sonucu lastiklerinin sürtünmeye dayanmadığı ve işlevsiz hale geldiği belirtildi. Olay yeri incelemenin tutanak raporunda ise "Araçlarda havalı fren sistemi bulunmaktadır. Aracın hava sisteminde arıza olduğunda frenler otomatik olarak kilitlemektedir." denildi.

Araçların azami hız sınırına uymadığını belirten komisyon raporunda ise; "Karayolları Trafik Yönetmeliği'nde belirtilen hız sınırlarına göre; özel yük taşıma araçlarının şehirler arası kara yollarında hız sınırı 50 km/s ve yerleşim yeri içerisinde hız sınırı 30 km/s'tir. Buna ilişkin fotoğ-

raf 6'da görüleceği üzere, uyarıcı levha bulunmasına rağmen her iki araçta bu sınırlara uymamıştır.

"Mazıdağı-Derik yolunun Derik ilçe girişi kısmında yol çalışması olduğu, bu çalışmalardan ötürü yolun tek şeride düşürüldüğü ve yeterli sayıda uyarıcı levhanın bulunmadığı gözlemlenmiştir. İlk kaza anından sonra ilgili kurumların gerekli güvenlik tedbirlerini almadıkları, birinci kazaya ilişkin

uyarıcı levhaların olmadığı, trafik akışının kontrolsüz bir şekilde devam ettiği, ikinci kazayı önleyecek herhangi bir tedbirin alınmadığı ve ilgili kurumların gereğini yapmadığı görülmektedir. Dolayısıyla müspet ilim ve meslek sahibi olarak bizlerin, yorum yapmaktan öte benzer bir durumun tekrarlanmaması için neler yapabileceğimizi düşünerek bu doğrultuda araştırma yapması, alınabilecek önlemleri ve çözüm önerilerini de tartışması gerekmektedir." denildi.

TMMOB Mardin İl Koordinasyon Kurulu raporunda açıklamalara karşı

kazaya ilişkin yanıtlanması beklenen bazı sorular soruldu. Bunlardan bazıları şöyle:

•İlk kazadan sonra yol trafiğe kapatılıp gerekli önlemler neden alınmamıştır? Kazadan sonra neden hiçbir araç oradan çekilmemiştir?

•Mazıdağı'ndan kaza yerine kadar olan eğimli yolun ağır tonajlı ve bir o kadar da yüklü araçların frenlerini

•ETİ fosfat tesisi nakliye işi başladığından bu yana, şirketin nakliye yaptıkları süre içinde yetkili merci ve ilgili kurumlar (jandarma trafik, zabıta trafik ve trafik polisi) tarafından yapılan rutin denetimlerde herkesin durdurulduğu saatlerde söz konusu TIR'lar hiç durdurulup kontrol edilmiş midir?

•Eti Bakır Tesisi'nden çıkan araçların tonaj kontrolleri yapılmış mıdır?

•Derik Kaymakamlığı ve Derik İlçe Emniyet Amirliği, UKOME (Ulaşım Koordinasyon Merkezi) toplantılarında, ilçelerinden ağır tonajlı araçlar geçmesine rağmen söz konusu toplantılarda neden bulunmayıp görüş bildirmemişlerdir? Görüş bildirmemelerinin sebebi, halkımızın da aynı şekilde düşündüğü gibi Cengiz Holding'e tanınan bir ayrıcalık sebebiyle midir?

Cengiz Holding'e bağlı ETİ Maden'de, Mehmet Cengiz'e ait olan ve burada çalışan taşeron firmalar düzenli olarak bu bölgeden yük çekmektedir. İddialara göre bölgedeki jandarma, belediye, polis ve zabitanın bu firmalardan çekindiği için yüksek tonajlı araçları kontrol etmediğine dair raporlar olduğu belirtildi. Bu sebeple kazanın meydana geliş şekli, ilk kazadan sonra yolun kapatılmaması, kaza sebebinin tamamen taşeron firmalara yüklenmesi ve iki TIR şoförünün tutuklanması gibi etmenler şu an için bir soru işareti olarak dursa da kazaya sebep olan unsurların daha fazla kar elde etme, rant sağlama uğruna birçok şeye göz yumması olarak karşımıza çıkıyor.

ETF Tekstil'de direniş saldırılara rağmen sürüyor

HABER MERKEZİ- Yaklaşık 300 işçinin çalıştığı Tuzla'da bulunan ETF Tekstil 30 Temmuz'da üretimi durdurup fabrikayı kapatacağını açıklamıştı. Kıdem ve ihbar tazminatlarının gasp edileceğini öğrenen işçiler fabrika önünde direnişe başlamıştı. Bir ayı aşkın süredir direnen işçiler ürettikleri mal-

polis-bekçi saldırısına uğrayan çok sayıda işçi darp edildi. İşçiler saldırının ardından firmanın üretim yaptığı tüm markaların ve mağazaların önüne mücadelelerini taşıyacaklarını vurguladı. Ayrıca Dikmen'in bir hafta önce eski müdürlerine Sapa Tekstil adında

bir şirket kurduğunu öğrenildi. İşçiler ETF'yi aradıklarında ETF'nin artık Sapa Tekstil olduğu yanıtını aldılar.

ETF TEKSTİL İŞÇİLERİ PATRONUN EVİNİN ÖNÜNDE EYLEMDEYDİ

ETF Tekstil işçileri, tazminatlarını gasp eden patron Sanem Dikmen'in evinin önünde eylem yaptı. "İşçiler Burada Sanem Dikmen Nerede?", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atan işçiler Dikmen'e "Emek hırsız Sanem Dikmen dışarıya çık!" diyerek tepki gösterdi.

Patronun Ortaköy'de bulunan evinin önünde bir kez daha eylem yapan işçiler adına konuşan DERİTEKS Başkanı Makum Alagöz "Mücadelenin birinci günü gibi mücadelemize devam edeceğiz. ETF işçileri evlerinde huzursuz olduğu sürece, her yerde olacağız. Bizler bu işletmenin sahiplerinden çok fazla bir şey istemiyoruz.

Alın terimiz olan kıdem tazminatlarımızı istiyoruz. Onun dışında ekstra istediğimiz hiçbir şey yok. İşverenler ara buluculuk sistemiyle korku salarak anlaşmanın yolunu açıyor. Bu mücadele nereye nasıl giderse gitsin, tek kuruş dahi alınana kadar mücadele sürece. Örgütlü geldik, örgütlü biçimde gidecek." dedi.

İŞÇİLER ÜRETİM YAPTIKLARI MARKALARA SESLENDİ

İşçiler Sanem Dikmen'in evindeki eylemi sonlandırdıktan sonra Maltepe'de bulunan Hilltown AVM'de Mavi, Lee, Skechers ve Colombia mağazalarına giderek eylem yaptı.

Mağazaların içinde ve önünde "Sen de suçlusun" diyerek markalara seslenen işçiler, "Bu tişörtleri biz ürettik, biz yaptık ama hakkımızı alamadık, duyun sesimizi." dedi.

"Kentsel Dönüşüm" Değil, Rantsal Dönüşüm

Fetihtepe, Tozkoparan, Filistin, Tokatköy ve Hacıhüsrev mahallelerinde halk "kentsel dönüşüm" adı altında rant uğruna evlerinden zorla çıkarılıyor. Son birkaç aydır polis eşliğinde elektrik, su, doğal gaz kesildi. Yine çevik kuvvet eşliğinde mahalleye giren iş makineleri mahalle halkının evlerini yıktı.

FETİHTEPE'DE TALAN ve YIKIM

Beyoğlu Belediyesi tarafından "kentsel dönüşüm" adı altında Okmeydanı Fetihtepe mahallesinde yıkım sürüyor. Haziran ayında yıkım ekiplerinin polis eşliğinde mahalleye girmesinden bugüne kadar birçok ev yıkıldı. Polis mahalleyi abluka almış, elektrik, su ve doğal gazı kesilmişti. Yaşamını devam ettirmeye çalışan halk mahallesini terk etmese de son zamanlarda direniş zayıfladı ve mahalle halkı yaşam alanlarını terk etmek zorunda kaldı.

TOZKOPARAN DA 'KENTSEL DÖNÜŞÜM'DEN PAYINI ALDI

29 Ağustos Pazartesi günü İstanbul'un Güngören ilçesine bağlı Tozkoparan mahallesinde "kentsel dönüşüm" projesi için yıkım başladı. Gece saatlerinde başlayan abluka sabaha kadar sürdü. Yüzlerce polis, TOMA'lar ve iş makineleriyle "hazırlıkların" tamamlanmasıyla sabah saatlerinde Tozkoparan'da bazı evlerin yıkımına başlandı.

Yürütmeyi durdurma kararına rağmen yıkım

9 Temmuz 2021 tarihinde Tozkoparan mahalle halkının direnişi sonucunda rapor alınana kadar bölgede herhangi bir yıkım işlemi gerçekleşmeyecekti. 26 Ağustos Cuma günü polis eşliğinde mahalleye gelen belediye yetkilileri 'kentsel dönüşüm' için incelemelerde bulundu. Buna karşı Tozkoparan halkı gece saatlerinde tencere-tava eylemi yaparak durumu protesto etti. 3 gün sonra 29 Ağustos'ta mahalle polis tarafından ablukaya alındı. Ablukaya alınmasının ardından yıkım işlemleri gerçekleştirilmeye başlandı.

TOKATKÖY ve HACİHÜSREV: HER YER RANT

13 Haziran 2022 tarihinde Beykoz Belediyesi, Tokatköy mahallesinin 20 Haziran'dan itibaren elektriklerinin kesileceğini açıklamıştı. 22 Haziran günü AKP'li İstanbul Beykoz Belediyesi'nin "kentsel dönüşüm" projesi

için Tokatköy mahallesinde yaşayan halkın elektrik, su, doğal gazı kesmek için polisler ve yetkililer mahalleye geldi. Belediye, evlerini boşaltmayanların elektrik, doğal gaz ve suyunu 20 Haziran'dan sonra keseceğini duyurmuş ancak mahalle halkının mücadelesi sonucu bunu ileri bir tarihe ertelemek zorunda kalmıştı.

Tokatköy 'kentsel dönüşüm'e' direniyor

22 Ağustos tarihinde AKP'li Beykoz Belediyesi "kentsel dönüşüm" adı altında Tokatköy mahallesini polis ve TOMA'larla ablukaya aldı. Mahalle halkının barikatlar kurarak direniş geçmesinin ardından polis mahalle halkına saldırdı. Mahalleyi ablukaya alan polis halka biber gazı ve TOMA'yla saldırdı. Saldırı esnasında aralarında çocukların da bulunduğu birçok kişi darp edildi.

Polis saldırısına karşı direnen mahalle halkında 9 kişi işkenceyle gözaltına alındı. Mahallenin ablukaya alınmasının ardından evler yıkılmaya başladı. Görüntü almak isteyen gazetecilerin mahalleye girişi yasaklanırken, çekim yapmaları engellendi.

Hacıhüsrev'de de polis saldırısı ve yıkım

İstanbul'un Beyoğlu ilçesinde Polat Holding Yönetim Kurulu Başkanı Adnan Polat'ın 'Piyalepaşa Projesi' için çok sayıda mahallelinin evi yıkılmak isteniyor.

23 Ağustos'ta Beyoğlu Belediyesi, Hacıhüsrev'de polis eşliğinde evleri bastı. Çok sayıda kişi sokağa atıldı, eşyaları başka yere taşındı. Polisin ablukaya aldığı bölgede mahalle halkı Adnan Polat'ın şantiyesinin kapısına dayanarak yıkım kararını protesto etti.

Bir kişi kalp krizi geçirdi

Polis ve zabıta, mahalleliye evlerini bir buçuk saat içinde boşaltmalarını istedi. Onlarca polisi karşısında gören bina sahibi Hüseyin Aktaş kalp krizi geçirdi. Aktaş, yoğun bakıma alındı.

Hacıhüsrev mahallesinde "kentsel dönüşüm" mağduru olan Engin Arat, "Bir otel ayarlamışlar. Ama bir haftalık. Sonrası yok. Bize 'Beyoğlu Sosyal Hizmetlere gidin' dendi. Sosyal Hizmetler ise 'bizim bir bilgimiz yok' dedi. Sabah erken geldiler. Ayakkabılarımızı bile aldılar. Bazı binaların

elektrik ve suları kesildi." dedi.

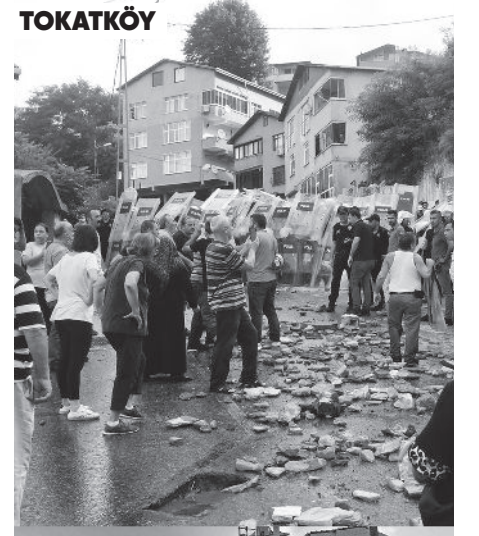
"Bize huzur yoksa kimseye yok"

Hacıhüsrev mahalle halkı, evlerini yıkmak isteyen Adnan Polat'a ait Piyalepaşa Evleri içinde bulunan kafelerin önünde ve binalar arasında ses çıkartma eylemi gerçekleştirdi.

Yıkım kararını protesto eden mahalle halkı lüks konutların yer aldığı Piyalepaşa Evleri içinde yürüyüş düzenledi.

İstanbul'un birçok bölgesinde "kentsel dönüşüm" adı altında halk yaşam alanlarından zorla çıkartılıyor. Şahintepe ve Filistin mahallelerinin de önümüzdeki günlerde zorla yıkım ile karşı karşıya kalacağı görünüyor. Filistin mahallesinde daha önce yıkım gerçekleşmişti.

İstanbul'un Avrupa Yakasından Anadolu Yakasına özellikle "lüks" projelerin radarında kalan yoksul mahalleler egemen sınıflar için iştah kabartıcı bir hale gelmiştir. Öyle ki son birkaç yıl içerisinde bu yoksul mahallelerde halk zorla evlerinden çıkartıldı, çıkartılmak üzere... Egemen sınıflar daha fazla kâr uğruna kent merkezlerinin "zayıf" bölgelerine saldırıyor. Önümüzdeki yıllar içerisinde de "kentsel dönüşüm" adı altında egemenlerin sömürü radarına maruz kalacak birçok yer bulunmaktadır. Buna karşı ise halkın yaşam alanlarını ve barınma hakkını savunmak için örgütlenmekten başka bir çaresi bulunmamaktadır. Hacıhüsrev mahallesinde direnen halkın sloganlarında yer alan "Bize Huzur Yoksa Kimseye Yok!" şiarını örgütlü rant saldırısına karşı barikat haline getirmek zorunluluktur.

HALKIN PAYINA DÜŞEN BASKI ve YASAKLARDIR

Baskı ve yasakların yelpazesi ekonomik ve siyasi kriz koşullarının ağırlaşmasına paralel olarak genişliyor. Öyle ki gelen her yeni gün gidene aratıyor. Hâkim sınıflar ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel saldırıganlığın zirvesine doğru tırmanmayı sürdürüyor. Kuşkusuz bu sadece Türk hâkim sınıflarına özgü bir durum değildir. Emperyalist kapitalist sistemin derinleşen krizi dünyayı yeni gerilimlerin, çatışma ve savaşların yatağı haline getiriyor. Yerküreye egemen olan bu baskı ve zorbalık iklimi değme burjuva demokrasilerinin ipliğini pazara çıkarıyor. Burjuva demokrasisiyle yönetildiği söylenen devletlerin ikiyüzlülüğünü gözler önüne seriyor. Hiç şüphe yok ki bu baskı ve zorbalık ikliminden en çok yararlanmaya çalışanlar arasında Türk hâkim sınıfları yer alıyor. Halkın ilerici, devrimci, yurtsever ve muhalif kesimlerini hedefleyen sistemli baskı, yasak ve saldırıların dozu ekonomik ve siyasi kriz koşullarında artarken toplumun ezilen bütün kesimleri de payına düşeni fazlasıyla alıyor. Baskı, saldırı ve yasakların nefes aldirmayacak düzeyde gelişmesi ise nedensiz değildir. Ekonomik ve siyasi kriz koşullarının yönetilemeyecek biçimde kötüleşmesi saldırıların kaynağı durumundadır. Gelenen aşamada halkı sindirmek için türlü baskı ve zorbalığa başvurmanın biçimi tüm toplumu hedefleyerek iç içe geçmiş ve yaygınlaşmıştır. Pandemiyle tüm yaşamın karantinaya dolayısıyla yasaklar parantezine sokulmaya çalışıldığı bir dönemin ardından çoğunlukla gençliğin yoğun katılım gösterdiği çeşitli festivaller keyfi yasaklarla engellenmeye çalışılıyor. Ne çeşitli türden

icat edilmiş yasaklar ne de festival ve konser yasakları yeni değildir. "Yeni" olan düzenlenecek her festival ve konser etkinliğinin üzerine yasakların dolu gibi yağmasıdır. Yasak grafiği son aylarda tavan yapmış durumdadır. Son 4 ayda toplamda 14 festival, konser ve kültürel etkinlik yasaklanmıştır. Son yıllarda üniversitelerde yapılan festivallerinin ve mezuniyet törenlerinin yasaklanmasıyla başlayan festival ve konserlerin yasaklanması son aylarda neredeyse genelleşmiştir. Munzur Kültür ve Doğa

kadar zayıftır. Buradan hareketle asıl olarak yasaklanan halk kitlelerinin bir araya gelişidir. Halkın, gençliğin bir araya gelişinden "doğacak" isyan duyulan en büyük korkudur. Gezi İsyanının salyalı ağızlara pelesenk edilmesi, göstermelik yargılamalarla cezalar yağdırılması bu yüzdendir. Yasaklarla ve türlü cezalarla verilmek istenen mesaj halkın burjuva-feodal düzenin egemenliği dışında bir seçeneğe sahip olmadığıdır.

Yasakların halkın ve onun en dinamik kesimini oluşturan gençliğin bir araya

miştir" biçimindeki benzer açıklamaları keyfi yasakları meşrulaştırmaya yöneliktir.

"Vatandaşlar" diye özneleştirilmeye çalışılan çoğunlukla İlim Yayma Cemiyeti gibi kaptan köşkünde oturan iktidarın uzantısı olan kişi, dernek ya da cemaatlerdir. Yasaklarla bir yandan halkın çeşitli biçimlerde bir araya gelişini engellenirken oy deposu olarak görülen muhafazakâr, milliyetçi kesimlerin hassasiyetlerinin gözetileceği mesajı verilmektedir. İktidardan kopma eğilimi taşıyan kesimlerden böylelikle rızalık istenmektedir.

Önümüzdeki genel seçimlerin erken ya da zamanında yapılacak olması fark etmesizin hâkim sınıfların bu türden politikalara daha sık başvurduğuna tanık olacağız. Her şeyden önce kriz koşulları hâkim sınıfları baskıya, yasaklara ve toplumu kutuplaştırmaya mecbur bırakmaktadır. CHP'nin çıkar birliği yaptığı blok ise ülkenin seçim atmosferine sokulmuş olması nedeniyle keyfi yasaklara geçitirmeci ve genel geçer bir yaklaşımla "karşı çıkmaktadır". Yasaklardan etkilenen kesimleri çantada keklik sayarken iktidar bloku hassasiyetlerini gözetmediği muhafazakâr ve milliyetçi kesimleri karşısına almaktan kaçınmaktadır.

Hâkim sınıfların ittifak halinde olduğu çeşitli bloklarla iktidarda kalma ve iktidar olma mücadelesi halkın üzerine basarak, özgürlüklerini, en temel taleplerini yok sayarak ve geleceklerini çalarak gelişmektedir. Halka baskı ve yasaklardan başka vadedecekleri bir gelecek yoktur. O sebeptendir ki halkın yasakları parçalayacak birliği ve mücadelesi gelişmek zorundadır ve gelişecektir.

Festivali gibi geleneksel ve muhalif olan kimi festivallerin parça parça ya da tamamen yasaklanmasının yanında yasaklananların çoğunlukla müzik festivallerinin olması topyekûn saldırının bir ayağı olarak gelişmesinden kaynaklıdır. Festivallerin ya da konserlerin yasaklanmasının bu düzeyde yaygınlaşması belli ki bir korkunun ürünüdür. İçerikleri ve yasaklama gerekçeleri farklı olsa da engellenmek istenen halkın ve onun ağırlıklı gövdesini oluşturacak gençliğin bir araya gelişidir. Burjuva-feodal düzenin dayandığı sınırlar festivallerde ya da konserlerde binlerce kişinin bir araya gelmesine, üç kişinin yan yana yürütmesine tahammül gösteremeyecek

gelişimini engellemeye yönelik olduğu açıktır. Bu yasakların dayandırıldığı gerekçeler ise uydurulmuş aynı keyfîliklerle doludur!

Yasakların gerekçesi üç aşağı beş yukarı "kamu güvenliğini bozmak ve toplumun huzurunu kaçırmak" gibi benzer gerekçelere dayanıyor. Mesele elbette ki toplumun sadece bir araya gelmesinin, müzik dinleyip dans etmesinin, her türlü eğlencelerinin tehlike olarak görülmesinin ötesindedir. Devletin valilerinin, kaymakamlarının "vatandaşlarımız tarafından yapılan yoğun şikâyet ve yakınmalar göz önüne alınarak, kamu güvenliği ve sağlığı, toplumun huzuru, çevrenin korunması amacıyla uygun görülme-

BARINMA KRİZİ ve EMEKÇİ HALKA ÇIKARTILAN FATURA

Kapitalist egemenliğin gizleyemediği resesyon halinin yansımalarını, onun pazarının daralmasında ve bu daralmayla birlikte kapitalist-emperyalist tahakkümün pervasızlaşmasında görüyoruz. İnsanın en temel haklarından olan barınma hakkının üstüne çöken ve konutları, konut hakkını rant alanına dönüştüren, daralan pazarı borçlanmaya dayalı finansallaşmayla çözmeye kalkan hâkim sınıflar konut krizinin de yaratıcıları olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Dolayısıyla konut sorunu ancak sınıflar arası çelişkilerin nedenleri içinde değerlendirildiğinde doğru anlaşılabilir. Üretim araçları ile ilişkiler bireyin yaşam koşullarını şekillendirdiği gibi siyasi-ekonomik krizlerin aynı kişiler üzerindeki yansımalarını da farklılaştırmaktadır. Sömürülen sınıflar için kriz, yaşam koşullarının ağırlaşması ve yaşamlarında ciddi değişimler yapmak zorunda kalması gibi sonuçlar doğurmaktadır. Bugün, konut sorunu denen ve egemenlerin yarattığı krizin konutlar üzerindeki yansımaları olarak gördüğümüz durum yoksullaştırılan halkın yaşamında köklü değişimler yapmaya itmektedir.

KİRALARIN ÖNLENEMEZ ARTIŞI ve SORUMLUSU

TÜİK'in esas görevi haline gelen gerçek enflasyonu gizleme gayreti, her geçen gün daha da çelişkili sonuçları doğurmakta ve devlet kaynaklarının "güvenirliğini" halk nezdinde de trajikomik bir hale bürümektedir. Bir avuç asalağın zenginleşmesiyle birlikte toplumun büyük çoğunluğunu oluş-

turan emekçi sınıfların yoksullaşması, sınıflar arasındaki çelişkilerin de büyük boyutlara ulaştığını göstermektedir. Bu çelişkileri bilimsel bir zeminde kavramak ve çelişkilerin çözümlenmesinde Marksist-Leninist-Maoist kılavuza göre hareket etmek hâkim sınıfların kaçınılmaz sonunu da hazırlayacaktır.

Dünya ölçeğindeki kapitalist resesyonun daha sarsıcı hissedildiği yarı sömürge Türkiye, konut fiyatlarının artış oranında Avrupa'da birinci sırada yer aldı. Temmuz ayı verilerine göre Türkiye'deki konut fiyatlarının artış oranı yıllık yüzde 110 olarak ifade edilirken bu oran Avrupa ülkelerinde yüzde 10'larda kaldı. TÜİK'in gerçek dışı "resmi" kira artış oranına göre Türkiye'deki kira artışı yüzde 49,65 olarak belirtilse de enflasyon ile hesaplanan oranlara göre kira artış oranı yüzde 182,7. (Nisan, 2022)

Konut kiralardaki artışın kontrolden çıkmasıyla birlikte mülk sahiplerinin kiracılarını evden çıkarmak için kurnazlıklara başvurdukları ve kiracı ile mülk sahibi arasında ölümle dahi sonuçlanan kutuplaşmaların yaşandığı görülüyor. Bu kutuplaşma kimi küçük burjuva sosyalistleri tarafından, mülk sahibinin "kapitalleştirilmesine" yol açmaktadır. Engels'in küçük burjuva sosyalisti Proudhon'a yönelttiği eleştirilerinden biri bu yanlış düşünce tarzı ve elde ettiği sonuçlardır. "Kapitalist karşısında ücretli emekçi neyse, ev sahibi karşısında kiracı odur." söylemine karşılık Engels, konut sorununda karşı karşıya gelen iki tarafın, kiracı ve kiraya veren olduğunu ve bunun basit bir

meta satışı olduğunu ifade eder. Bunun, burjuva ile proleter arasındaki kapitalist ile işçi arasındaki bir işlem veya alışveriş olmadığına dikkat çeker. Buna göre, konut sorununu kiracı ve kiraya verene indirgemek sorunun özünü kavramamaktan veya özünden kaçmaktan kaynaklanır. Emek gücünün kapitaliste satılmasının kendine özgü sonuçlarını, konut kiralansında gözlemlenmemektedir. Kapitalizm özgünlüğünde, satın alınmış emek gücünde kapitalistin kendinden yüklediği değeri ve doğallığında bir artı değer üretimi barındırır. Kiralama işleminde ise kira ne kadar artarsa artsın daha önceden üretilmiş olanın aktarımıdır. Konut sorunu üzerine geliştirilen küçük burjuva yöntemler, sorunun temeline inmediği gibi çözümlenmesini de olanaksız kılmaktadır. Engels, konut sorununun çözülmesindeki yöntemi şöyle ifade eder: "Kapitalist üretim biçimi var olmaya devam ettiği sürece, konut sorunu ya da işçilerin kaderlerini etkileyen herhangi bir başka toplumsal sorunun tek başına çözüleceğini beklemek budalalıktır." Bu doğrultuda çözümü de onun ifadesiyle tek cümleyle özetleyebiliriz: **"Çözüm, kapitalist üretim tarzının ortadan kaldırılmasında, tüm geçim ve emek araçlarına işçi sınıfının kendisi tarafından el koyulmasında yatar."**

Konut kiralardaki artış her iki sınıfı da etkilemektedir, ancak bu etkinin gücü ve yarattığı tahribat burjuva ve proleter sınıfta farklı sonuçlara yol açmaktadır. Yerli burjuvanın alım gücünü sarsan ve ticari ilişkileri üze-

rinde geriletti fonksiyona sahip olan etki proleter sınıfın temel haklarının karşılanmamasına ve bu haklar üzerinde faşist diktatörlüğün tahakküm kurmasıyla kendisini göstermektedir. İşçi sınıfının yaşadığı yoksul mahallerdeki kira artışları, emekçiyi ürettiği emeğe daha da yabancılaştırarak kapital için kusursuz bir form kazanmaktadır. Proleter sınıfın yoğun yaşadığı semtlerin proletaryadan arındırılması çabası, kira artışlarıyla sürmekte ve yoksul emekçiler merkezi konumlardan göçe zorlanmaktadır. Asgari ücret artışı ile orantılı olmayan kira artışları, toplumun büyük kısmını açlığa ve barınamamaya mahkûm etmektedir. Engels'in benzetmesiyle konut sahibi olma veya barınabilme üzerine, modern proletaryanın durumu, mağara insanının durumundan daha kötü haldedir: Mağara insanının kendisine ait bir mağarası varken, "modern proletarya pratikte havada asılı durmaktadır."

Kapitalist dünyada yaşanan ekonomik resesyonun büyüttüğü çıkmazlar ve krizin yarı sömürgelerdeki totaliter yapıları konut krizinin yol açtığı sorunları daha yoğun sömürüyle ve tahakkümle çözmeye zorlamaktadır. Konut sorununu, emekçileri boğan sarsılmaz bir sorun olarak ele almak yıldınlığa yol açtığı gibi tamamen yanlış bir akıl yürütmedir. Çelişkilerin çetinleşmesi Marksistler için devrimin şartlarının olgulaşmasıdır. O halde, yıldınlığın ve çözümsüzlüğün karşısında MLM bilimin ışığını kuşanarak sorunları emekçi sınıfın lehine dönüştürme görevini üstlenelim.

SEÇİM ARİFESİNDE "SOSYALİST" GÜÇ BİRLİĞİ

TKP, Sol Parti, TKH ve Devrim Hareketi yaptıkları ortak açıklamayla Sosyalist Güç Birliği'ni kurdular. "Sol ittifak" tartışmalarının fiili düzeyde 18 Ocak tarihinde HDP'nin çağrısını yaptığı ve EMEP, Halkevleri, Sol Parti, TÖP, TİP, TKP, SMF ve EHP'nin katıldığı toplantıyla başladı. Çağrı yapılan kurumlardan Sol Parti, "hangi koşullarda yapılacağı dahi belli olmayan" seçimlerle alakalı ittifak tartışmalarının henüz zamanı olmadığını belirterek toplantıya katılmamış; TKP ise bu bileşenin ikinci toplantısına, çağrı içeriği olmadığı halde seçimlere ittifak olarak katılmanın gündemleştirilmesinden dolayı katılmayacağını açıklamıştı.

SGB, "Tek adam rejimi"ni kaldırmak, özelleştirmeyi sonlandırmak ve kamulaşmanın önünü açmak, NATO'dan çıkmak, tarikatları kapatmak ve laikliği tahsis etmek, eşitlik-kardeşlik ekseninde bir kuruluş deklarasyonu şekillendirdi.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yaklaşması ile birlikte politik düzlemde düzen içi ve düzen dışı aktörlerin konumlanışları da belirginleşiyor. Değişen seçim sisteminin de etkisiyle ittifaklar politikası, bu konumlanışta önemli bir aks oluşturuyor. Egemen sınıflar düzeyinde, egemen ve muhalif blok izdüşümüne uygun olarak iki temel ittifak söz konusuysen, yurtsever-demokrat-reformist güçler nezdinde de şimdilik iki ittifaktan bahsetmek mümkün. Her ittifakın, konumlanışını bir diğeriyle etkileşim-ilikşilenme ya da mesafelenme üzerinden temellendirdiğini düşündüğümüzde, dört ittifakın da belli bir ideolojik-politik karşılığının olduğunun altını çizebiliriz. Bu bağlamda egemen sınıfların egemen faşist bloku olan Cumhuriyet ile iktidar adayları diğer faşist blok Millet İttifakı, pozisyonlarını birbirlerinin manevrasına göre alıyor. HDP, EHP, EMEP, SMF, TİP ve TÖP'ün oluşturduğu Emek ve Özgürlük İttifakı, esasta Cumhuriyet ile mücadele halindeyken, Millet İttifakı ile arasındaki çelişkiyi 2. tur özgülünde uzlaşıyor. Sosyalist Güç Birliği ise, "esas düşman" Cumhuriyet İttifakı'na karşı bir pozisyon alıp Millet İttifakı ile 2. turda uzlaşma politikasıyla yetinmiyor, Emek ve Özgürlük İttifakı'na karşı konumlanışı üzerinden de kendini var ediyor. Bu anlamda SGB'nin, başka bir ittifak olarak ortaya çıkma meşruluğunu, Emek ve Özgürlük İttifakı'na dahil olmama gerekçeleri ile sağlayabileceğini söyleyebiliriz.

riz.

DÜZEN DIŞI İTTİFAKLARIN BELİRLENENİ HDP

Kürt Ulusal Hareketi'nin "Türkiyelileşme" yolundaki genel politikasının ürünü HDP, özellikle seçim dönemlerinde egemen sınıfların denkleme dahil etmek zorunda kaldıkları bir güçken, düzen dışı aktörlerinse hem ulusal mesele nezdinde hem de güç dengeleri bağlamında hesaba katılmak zorunda kaldıkları, Türkiye'nin en büyük ilerici-demokrat partisi olma niteliğini taşıyor. Kendisi de bir bileşen örgütü olan HDP, kurucu pratiği ile birçok başka yapıyı harekete geçirme ve birleştirme noktasında dinamik bir güçken, güç dengelerinde kendi zeminini sağlamlaştırmak, "boşta kalan" halk kesimlerine hitap edebilmek ve kendi "bağımsız politikasını" yürütmek gerekçeleriyle toplanan ve toparlanan başka bir cephenin sosyal şovenizm ortaklığını da pekiştirmekte. TKP Genel Sekreteri Kemal Okuyan'ın, HDP'nin çağrısını yaptığı toplantıda sezdiği "HDP dominasyonu", devamında yaptığı "HDP'siz ittifak olur" açıklaması, SGB'nin kurulmasından birkaç ay önce HDP için "Sol partilerle ittifak kurmamızdan rahatsız olduğumuz için atağa geçti" söylemi, ve SGB kurulduktan sonra ittifakı "kimsenin kuyruğuna takılmayan, seçimi tek derdi haline getirmeyen" nitelendirmeleriyle tanımlaması, kuşkusuz ki SGB'nin, "sola ayar vermeye çalışan" fakat "sol karakteri muğlak" bakış açısıyla yaklaştığı HDP'ye karşı aldığı politik tavrı, ittifakın temel motivasyonlarından birini oluşturduklarını söyleyebiliriz. Öte yandan yapılan açıklamalarda sık sık "seçim hedefli bir ittifak" olmadıklarını, bu anlamda milletvekili pazarlığına dahil olmayacaklarını ve seçimin birinci turunda ittifak bileşenlerinin kendi adaylarını çıkaracağını belirten SGB, kendini bu noktalar üzerinden de Emek ve Özgürlük İttifakı'ndan ayırdığı iddiasında. Bu bağlamda altını çizmemiz gereken bir husus, reformist partiler düzleminde de çeşitli ayrımların olduğudur. Örneğin günün en kitlesel ve en dinamik reformist oluşumu TİP, bu popülariteyi esasta HDP üzerinden kazandığı parlamenter enerjiye borçlu. HDP'nin öncülüğünü yaptığı ittifakın hızlı bir şekilde parçası olan TİP'in genel politikası da seçim odaklı. Erkan Baş'ın "hedefimiz yüzde 3" açıklaması, yine bu oranının yakalandığı koşulda Türkiye'de muhalefetin ciddi anlamda güçle-

neceğini iddia etmesi, TİP'in seçim odaklı politikasının bir ürünü.

SGB'nin HDP'ye ve CHP'ye aynı nitelekte iki parti gibi bakması, hatta son kertede CHP ile ortaklaşmaya daha yakın olması ise ittifakın sosyal-şoven karakterini gösteriyor.

SGB'NİN BULANIK DOST-DÜŞMAN AYRIMI

Bağımsız politika, kimsenin kuyruğuna takılmama, sosyalistlerin bir alternatif olması, fakat son kertede "Erdoğan'ın yararına olmayacak hamle" ya da "halktaki Erdoğan gitsin duygudaşlığı" ... SGB'nin Cumhuriyet İttifakı'nı baş düşman olarak görmesi, onun ikinci turda Millet İttifakı'na şimdilik zımni, olası bir ikinci turda ise koşulsuz desteğini gösteriyor bize. Faşist AKP-MHP iktidarını "yüz yıllık Cumhuriyet tarihinde" görülmemiş bir zulmün kaynağı olarak görme noktasında ortaklaşan SGB bileşenlerinin CHP ile ilişkileri önümüze hiç de parlak olmayan bir tablo çıkarıyor. İttifakın ilanından hemen sonra, son yerel seçimlerde CHP'nin Beyoğlu Belediye Başkan adayı olma noktasında hiçbir siyasi, etik, ideolojik çekince görmeyen Sol Parti PM üyesi Alper Taş, halka Millet İttifakı'nın seçimleri kazanacağını ve kendilerinin de gerçek devrimci muhalefet olacaklarının müjdesini veriyordu. Yine TKP, TKH ve Devrim Hareketi ise her fırsatta "Cumhuriyet'in kazanımlarının" halkın elinden alındığının altını çizip, şeriat gibi hiçbir sınıfsal analizin nesnesi olamayacak bir tehlikenin söz konusu olduğunu ve Cumhuriyet'i savunmanın gerekliliğini vurguluyor. TKP'nin "2023 Yeniden" çağrısında 1923'ün tarihin çarklarını ileriye atan, köhnemiş düzeni sarsan bir devrim olduğundan bahsediliyor. Bu ittifak bileşenlerinin ortaklaştığı nokta ise faşist Kemalist diktatörlüğe yüklenen "ilerici" ve "devrimci" misyon... CHP'nin öncülük ettiği faşist Millet İttifakı'nın halk düşmanı sınıfsal karakteri SGB tarafından silikleştiriliyor, ikinci turda bu kliğin desteklenmesi meşrulaştırılıyor ve hatta "Cumhuriyet kazanımları"nın korunması adına olumlanıyor.

Sınıfsal bakışı göz ardı ederek bir burjuva felsefesi olan aydınlanmayı esasa alan SGB bileşenleri, kendi küçük burjuva karakterlerine uygun olarak CHP sekülerizmini festivalleri yasaklayan, imam hatip sayısını artıran, tarikatlara alan açan "karanlığa" karşı

ileri olarak görüyor. Aynı şekilde bu sınıfsal bakıştan yoksun olduğu için, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için mücadelesini ezilen Türkiye halkının çıkarına görmekte ikircikli bir pozisyonda kalıyor.

Son süreçte devrimci-reformist harekette yaşanan güç kaybıyla birlikte, yaşanan örgütsel tasfiyeyi durdurmak, halkın "birleşin" temelli popülist talebini karşılamak ve legal alanda da bir güç odağı olabilmek için ittifak kurmak örgütsel bir eğilim halini aldı. Sanki örgütlenmede ve siyasi çalışmadaki problemlerin kaynağı birleşmemek ya da bir ittifak içinde olmamakla alakalıymış gibi, örgütler bir çatı altına girmeseler açıkta kalacaklar hissiyle "dayanıştılar". İttifaka girmeyenin tükeneceği kaygısına paralel, ittifakın baskın aktörlerinin ittifaka yön verme derdi olduğunu da söylemek mümkün. Öte yandan SGB özgülünde, CHP ittifakının iktidar olması halinde oluşacak bir sol boşluğun doldurulması gibi bir dert var. Faşist diktatörlüğün ideolojik ve politik kurumsal gücü CHP'yi neredeyse sosyal demokrat gören ittifak bileşenleri, CHP'nin soluna geçip solda "ana muhalefet" olma derdinde. Kuşkusuz ki SGB, legal reformist düzeyde, CHP'nin solunda iktidarın muhalefeti olarak bir güç odağı olabileceği ölçüde ittifakını güçlendirecek ve genişletecektir.

İki düzen dışı ittifakın, sosyal şovenizm, siyasi çalışma, hedef kitle vs. düzleminde reformist nitelikleri farklılık gösterse de, seçim odaklı kurulmadıklarını iddia etmelerine rağmen seçimlerin etkisiyle ve seçimleri esasa alan bir şekillenişte oldukları aşikâr. Bu anlamda SGB'nin seçim dışı bir perspektif oluşturduğu iddiası, "Erdoğan'ın yenilmesi", "Millet İttifakı'na devrimci muhalefet" gibi seçim gündemli söylemleri bu gerçekliğe işaret etmektedir. İttifakın neden kurulduğu, birden fazla örgütün birleşip nasıl bir toplam yarattığı, stratejik yönelim gibi konuların boşluğu ve ittifak deklarasyonunun bir seçim manifestosu gibi ele alınması da ittifakın halka parlamento ve cumhurbaşkanlığı düzleminde bir seçenek sunduğunu gösteriyor. Bu ittifakın esaslı legal faaliyet, en geniş kitlelere kendilerini gösterdikleri taktiksel uğraksa seçimdir. Reformist karakterin çaresizliği bir kez daha sisteme ait duvarların önündeki nümayişle son bulacaktır.

YOKSUL MAHALLELERDE "KENTSEL DÖNÜŞÜM" SALDIRISI

Uzun bir süredir gündemde olan ve kentlerde halkın can yakıcı sorunlarından birine dönüşen "kentsel dönüşüm" saldırısı bugünlerde yeniden kapsamlı bir yıkım planı olarak halkın önüne çıkmış durumda. Nüfus ve yerleşim yoğunluğunun had safhaya ulaştığı İstanbul egemenlerin iştahını kabartarak yoksul ve emekçi kesimlerin "merkezi" alanlardaki yerleşkelerini kentsel dönüşüm saldırısının hedefi haline getirmektedir. Bu durum İstanbul'un turizm ve dünya pazarındaki yeri nedeniyle de önemsenir hale gelmiştir. İstanbul tarihi boyunca Ortadoğu ve Balkanların en büyük pazarlarından ve Türkiye'de sanayi yoğunlaşmasının merkezlerinden biri olmuştur. Neoliberal politikalarla ve tarımın emperyalistlere peşkeş çekilmesiyle başta T. Kürdistan'ı olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanından önemli oranda göç almış, almaya devam etmektedir. Ek olarak mülteci akını yaşanan Türkiye'de, İstanbul mültecilerin de esas yerleşim alanına dönüşmüştür. Her geçen gün nüfus yoğunluğunun arttığı ve dışa doğru genişleyen bir İstanbul karşımıza çıkmaktadır. Bu boyutuyla Türkiye komprador burjuvazisi ve emperyalistlerin önemli ölçüde sermaye yatırımının da başlıca adresi haline gelmiştir. Kuşkusuz emperyalistler ve Türkiye kompradorları İstanbul'un bu misyonuyla yetinmeyecek, ihtiyaç ve talepleri doğrultusunda her türlü dönüşümü sağlamaya çalışacaklardır.

"Kentsel dönüşüm" esas olarak gündemde mekânsal bir dönüşüm biçiminde yer tutsa da ekonomik, siyasal ve ideolojik bir dönüşüme de kaynaklık etmektedir. '90'lı yılların ortalarından sonra İstanbul'a hangi blokun ideolojik ve kültürel damgasını vuracağı tartışılır hale gelmiş ve devamında AKP iktidarıyla birlikte Osmanlı'da İstanbul'un oynadığı ticaret merkezi rolüne kavuşturulması gerektiği yönündeki anlayış hâkim hale gelmiştir. Neo-Osmanlılık fantezisiyle soslanmış ve Arap sermayesi açısından gözde hale getirilme çabası yoğunluk kazanmış yoksul ve emekçi kesimler şehir merkezlerinden atılması gereken "çöpler" olarak görülmüşlerdir.

Dolayısıyla sermayenin ihtiyacına uygun yeni ve modern iş merkezlerinin bu çöplüklerin yerini alması kaçınılmaz olmuştur. Günümüze geldiğimizde "çılgın projeler" ve gökdelenlerle bir kısım emekçi barınma alanlarından

edilerek kentin "dış" taraflarında ikame edilmişlerdir. Türkiye'de özellikle son yıllarda yoğunlaşan Arap sermayesi belli bir yatırım sonrası vatandaşlık alma hakkına da sahip olunca, yatırımların yönünü Türkiye'ye çevirmiş durumdadır. Dünya çapında yaşanan ekonomik krizin bizim gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelere yansımaları çok daha ağır yükleri beraberinde getirirken TL'nin diğer para birimleri karşısında değer kaybetmesi de buralara yatırımın cazip hale gelmesinin bir başka koşulunu oluşturmuştur. Kent merkezlerinden yoksul ve emekçi kesimler sürülürken yerlerine burjuva kesimler yerleştirilmektedir. Kent merkezlerinin yeniden düzenlenmesi şeklinde ifade edilen ve "soylulaştırma" adı verilen bu politikayla egemenler bir yandan emekçilerin barınma alanlarını gasp ederken diğer yandan da "aşağılayan" tabirler kullanarak var olan sınıfsal ayrışmayı mekânsal ve sosyal anlamda da ifadelendirmektedirler. Bu hem

bul'un dışı sayılabilecek yerleşkeler, İstanbul'un gelişimine paralel olarak merkezi alanlar haline gelerek ciddi rant alanlarına dönüşmüşlerdir. Yoksul ve emekçilerin yerleştikleri araziler ciddi değerler kazanarak mülksüzleştirilmelerinin nedeni haline gelmiştir. Her dönem "kentsel dönüşüm projeleri" farklı bir içerikle gündeme gelmiş, emekçiler yerleşkelerinin dışına atılmıştır. 70 ve 80'li yıllarda faşist çeteler yoluyla emekçiler barınma alanlarından atılmak istenirken, 90'lı yıllarda depreme dayanıklı alanlar yaratılması gerektiği, 2000'li yıllar başlarında ise gündemden düşmeyen kaçak bina yıkımları bu sürecin bir parçası olmuştur. İstanbul'un ilk göç aldığı dönemlerde işgal yoluyla ya da uygun fiyatlara alınan araziler kaçak yapıların yıkımıyla değersizleştirilmek istenmiş ve çeşitli saldırıların hedefi haline gelmiştir. Gerçekleştirilen yasal düzenlemelerle de her geçen gün "kentsel dönüşüm" süreci yoğunlaşmaya devam

memektedir. Fetihtepe'nin ardından Tokatköy, Hacıhüsrev ve Tozkoparan mahallelerinde yapılan tam da budur. Halk zorla yaşam alanlarından çıkarılmakta, gözaltına alınmakta ve polis eşliğinde yıkım başlatılmaktadır.

1980 ortalarından itibaren peyder peyder TC'nin bu sürecine yön veren ve yasal dayanaklarla donanan TOKİ sosyal konut projesi işlevli bir misyonla ortaya çıksa da halkın yıkım ve mülksüzleştirme sürecinin esas aktörü haline gelmiştir. Toplu konut kanununda yapılan değişikliklerle istediği her alanda dönüşüm projelerini yönetebilen ve özel sermaye ile iş birliği yapmasının yolu açılan TOKİ, Arsa Ofisi Genel Müdürlüğü'nün görev yetkisini devretmesiyle arsa stoku, devlet arazileri ve özel arazilere ilişkin geniş yetkilerle donatılmıştır. Gerçekleştirilen birçok yasal değişiklikle TOKİ özel bir kurum haline kazanmış, istediği alana ve araziye ilişkin değişiklik ve değerlendirme yapabilen sermayenin çıkarlarını koruyan devlet kurumu olarak özel bir konum kazanmıştır.

Egemenlerin "dönüşüm projeleriyle" hedefledikleri tablo şudur: İstanbul'da yaşayan emekçiler, buradan sürülmek istenmektedir. Barınma alanları talan edilerek, arazilerine el koyularak yüksek borçlarla TOKİ ve ortaklığındaki müteahhitlerin yapacağı konutlara atılacaklardır. Yoksul ve emekçiler için düşünülen esasen üretim alanlarına yakın konumlandırılarak iş güçlerini daha uygun-ucuz bir biçimde satmalarını sağlamaktır.

EMEKÇİLERİN KÂBUSU EGEMENLERİN YIKIMI OLACAK!

Dünyada sarsıcı etkiler yaratarak devam eden ve her geçen gün yeni yıkımlara gebe olan ekonomik kriz egemenleri yeni arayışlar, rant alanları yaratmaya zorlamaktadır. Elbette tüm saldırıların hedefine halk oturtulmakta, kriz emekçilere fatura edilmek istenmektedir. "Kentsel dönüşüm" saldırısı da bu sürecin bir parçası olarak karşımızda durmakta, sınıf mücadelesinin çelişkilerini keskinleştirmektedir. Rant, vurgunculuk ve yağma ile talan edilmeye çalışılan emekçilerin alın teridir. Dolayısıyla tüm saldırılar karşısında bir direniş kaçınılmaz olacaktır. Yıkıma karşı direniş duvarları inşa etmek bugünden görev olmalıdır. Keskin bir mücadele sürecinden geçildiği kuşku götürmezdir. Haliyle saldırının en fazla hedefi olanlar devrimci çalışmanın da esas hedefi olmalıdırlar.

ideolojik hem siyasal hem de sosyal bakımdan İstanbul'un yapısını değiştirmenin aracına dönüştürülmüştür. Aynı zamanda Neo-Osmanlılık fantezisinin de belli bir versiyonu olarak değerlendirilebileceği açıktır. Özellikle Arap sermayesi İstanbul'a çekilerek ideolojik, siyasal bir bağlam oturtulmaya gayret edilmektedir.

KAYBEDİLECEKLER KAYBEDİLDİ...

1950'li yıllar itibarıyla başta İstanbul olmak üzere kentlerde nüfus ve yerleşim yoğunlaşması başlamıştır. Bu yoğunlaşma devamında konut ihtiyacını gündeme getirirken, devletin bu soruna yanıt olmadığı ve halkın kendi çözümünü ürettiği gecekondulaşma sürecini getirmiştir. O dönem İstan-

bul'da emekçilerin barınma alanları birçok bahaneyle yıkılarak arazileri kamulaştırılıp değerinin altında bir meblağ ödenerek halk mülksüzleştirilmektedir. Esasla saldırıların mahiyetini halkın direniş ölçüsüne paralel belirleyen egemenler yıkım ve mülksüzleştirmeye farklı biçimler kazandırmaktadır. Halkın direncinin kırılmadığı ölçüde zamana yayılan veya ertelenen bir politika izlense de nihayetinde hedeflenen yıkım ve barınma hakkı gaspı değiş-

ROJAVA'YI İŞGALDE REJİM İLE UZLAŞI MÜMKÜN MÜ?

Rojava'da işgali genişletme hedefi faşist diktatörlüğü yeni arayışlara ve manevralara itiyor. Soçi'de Putin ile yapılan görüşmenin akabinde, rejim ile önkoşullar bağlamında görüşme, uzlaşma sağlanabileceğine dair ifadeler gerek Erdoğan'dan gerekse de Çavuşoğlu tarafından dillendiriliyor. "Bizim Esed'i yenmek, yenmemek gibi bir derdimiz yok" sözleriyle Erdoğan, olası diplomatik ilişkilere açık şekilde göz kırıldığını gösterdi. Burjuva-federal medyanın kalemlerini görüşmelerin taşlarını döşerken Rusya cephesinden söz konusu görüşmenin arabuluculuğuna dair emareler de öne çıkıyor. Tüm bu yaşananlar TC cephesinden Suriye ile görüşmenin ihtiyaç olduğunu gösteriyor. Kuşkusuz Erdoğan'ın bu hamlesini salt seçim kazanmaya dönük olarak ele almamak gerekir. Bu noktada Türk hâkim sınıflarının bir konsensüs içerisinde oldukları açıktır. Kılıçdaroğlu konuya dair "Suriye politikasında da bizim dediğimiz noktaya gelmeleri doğru. Umarım başarılı olurlar" ifadeleriyle söz konusu girişimleri olumlu gördüklerini beyan etti.

Kuşkusuz TC'nin bu isteminin arka planında Suriye politikasında yaşanan tıkanmanın ve Ortadoğu'daki Türk etkinliğinin azaltılması hamlesinin payı büyük. TC, Suriye özgülünde İdlib'e sıkışan bir politikayla zaten fiili olarak Esad'ın devrilemeyeceğini kabul etmişti. Diğer bir nokta ise TC'nin Kürt düşmanlığı ve kazanımlarını boğmaya dönük değişmeyen politikası. Bu bağlamda ezilen ulusun mücadelesinin ezen ulus devletlerince beka sorunu olarak ele alınıyor oluşu TC'yi rejim ile Kürtleri birlikte ezme teklifinde buluşturuyor. Bölgede konumlanan emperyalist güçlerin TC ve Suriye gibi devletlerle kurduğu ilişkiler son kertede Kürt kazanımlarının kurban edilmesine neden olabilir.

ÖNKOŞULLAR ve PARADOKSLAR

TC, rejim ile uzlaşma ve görüşmeler için temel koşulunu Rojava'nın fiili özerklik durumunun ortadan kaldırılması olarak koyuyor. Yani Rojava'daki işgaline rejimi de paydaş yapmak is-

tiyor. Böylelikle "gayri resmi" olarak tanımlanan özerklik durumuna Suriye devletiyle meşru bir müdahalede bulunarak kendi pozisyonuna da meşruluk kazandırmanın hesabını yapıyor. Diğer yandan ise rejimin "terörist" dediği Suriye Milli Ordusu (SMO) ve diğer irili ufaklı çeteleri Suriye'nin geleceğindeki ortak yönetime öneriyor. Suriye rejimi, TC'nin yönetime önerdiği ve diyalog kurma çağrısı yaptığı ÖSO, SMO gibi grupları "terörist" olarak tanımlıyor ve TC'nin bu gruplara desteğini sürdürdüğü müddetçe görüşmenin mümkün olmadığını altını çiziyor. Diğer yandan görüşme için Suriye topraklarında tek bir TC askerinin dahi kalmaması-

önkoşullara yaklaşımda esneme olmayacağı kanısını güçlendiriyor.

RUS FAKTÖRÜ KÜRT KAZANIMLARININ BOĞULMASINA YOL VEREBİLİR

MİT Başkanı Hakan Fidan ile Suriye Ulusal Güvenlik Büro Başkanı Tümgeneral Ali Memlük arasında Moskova, Lazkiye/Hmeymim ve Tahran'da gerçekleşen görüşmelerde de sonuç çıkmamış, önkoşullarda anlaşma sağlanamamıştı. Emperyalist bir güç olarak Suriye'de önemli bir pozisyon edinen Rusya bu noktada iki tarafı da uzlaştırmak ve görüşmeye ikna etmek adına çeşitli formüller arıyor. Rusya'nın bu çabasında kuşkusuz Uk-

şam alanlarına ciddi zararlar veren operasyonlar sürdürülüyor. Sadece SİHA'larla düzenlenen 52 saldırıda 5'i silahsız halktan oluşan 53 kişi katledilirken en az 86 kişi yaralandı. Yine 18 Ağustos akşamı Haseke'ye bağlı Şimoke köyünde voleybol oynayan genç kadınlar hedef alındı; 4 kişi katledildi, 11 kişi yaralandı.

TC saldırganlığına karşı Suriye Demokratik Güçleri (QSD) güçleri meşru savunma bağlamında yanıt verdi. SDG Basın Merkezi, 8 Ağustos'ta Mardin sınırında üç saldırıda 23 Türk askerinin öldüğünü açıkladı. QSD'nin söz konusu misillemeyi yaparken emperyalistlerin dayattığı angajman kurallarını hiçe sayması önemli bir gelişme olarak kayda geçti.

Rojava ABD, Rusya gibi emperyalistlerin kirli hesapları ve köleleştirme, bağılı kılma politikalarıyla karşı karşıyayken diğer yandan ise Türk-Arap egemen uluslarının gerici, şoven kör bıçağının arasında kuşatmadadır. TC'nin ardı arkası kesilmeyen saldırı ve tehditleri bahse konu kuşatmayı derinleştirmektedir. QSD güçleri bu kuşatma içerisinde kimi taktiksel hamleler geliştirerek kazanımları

korumanın hesaplarını yapıyor. Suriye ordusuyla çerçevesi "askeri işbirliği" olarak belirlenmiş ortak bir hareket söz konusu. Bu ortak hareket son kertede Rojava ve Kürt kazanımlarına dönük tehditleri ortadan kaldırmıyor.

AKP-MHP faşist bloku için "beka" seviyesinde ele alınan Kürt meselesinde esas alınan askeri saldırganlık ve işgallere karşı durmak, halkı buna karşı örgütlemek görevi güncelliğini korumaktadır. Bunun yanı sıra Rojava'ya dönük işgal ve saldırılarda Kürt Ulusal Hareketi'nin de tutumu belirleyicidir. Kürt Ulusal Hareketi'nin emperyalizmin ve yerli gerici uşaklarının siyasal gericiliğine ve buna bağlı şekillenen niteliklerine karşı "uzlaşma" ile kazanımların sürdürülmesi mümkün değildir. Halka ve halkın meşru gücüne dayalı bir çizginin geliştirildiği noktada hiçbir işgalin kalıcı olmadığını halkların mücadele tarihinden biliyoruz.

nı ön şart koşuyor. Bazı kaynaklar söz konusu görüşmenin olması için Rusya'nın baskı uyguladığını ancak rejimin, şartları öne sürerek bunu reddettiğini söylüyor. Erdoğan'a Soçi'de operasyon için yeşil ışık yanmasa da rejim ile görüşmeye dair işaret aldığı böylelikle doğrulanıyor. Suriye'nin görüşmeler için ön şartlarını Erdoğan yaptığı açıklamalarla kabul etmediğini gösterdi. Erdoğan işgal hevesini 25 Ağustos'ta Ahlat'ta yaptığı konuşma ile tekrarladı: "Güney sınırlarımızı bir uçtan diğer uca 30 kilometre derinliğinde bir koridorla güvence altına alana kadar mücadelemizin bitmeyeceğini tüm dünyaya bir kez daha ilan ediyorum... Bize 'Sakin ha!' diyerek parmak sallayanların riyakârlıklarının farkındayız... Kendi planlamamıza göre bu operasyonları sürdüreceğiz."

Bu demeçler Suriye özgülünde bir uzlaşmadan oldukça uzak olduğunu gösteriyor. Rejimin bu noktadaki ısrarını Rusya'ya rağmen sürdürmesi

rayna savaşı bağlamında TC ile kurduğu ilişkilerin de önemi vardır. Bunlardan en önemlisi de uşak iki tarafın da istemlerini törpülemek, ara formüller üzerinde yoğunlaşmak. Rusya'nın bu çabasında Kürtlerin geleceğine dair bir emare olmadığı açık. Rusya Rojava'ya dönük "kültürel özerklik" tanımını da bırakarak burayı "ayrılıkçı bölge", "yasadışı özerklik girişimi" parantezine aldı. Efrin'den itibaren Kürt bölgelerinin işgaline ABD ile izin vererek TC'ye alan açtı, Kürt kazanımlarının boğulmasına su taşıdı.

Tahran ve Soçi'den operasyon izni çıkmasa da Rojava'ya dönük TC saldırganlığı sürüyor. Rojava'ya dönük ardı arkası kesilmeyen saldırılar ise savaştan farksız bir tablo üretiyor. Bu da emperyalistlerin Rojava işgali yerine yeni bir saldırı, yıpratma ve buna bağlı fiili insansızlaştırma noktasında TC'ye yol verdiklerini gösteriyor. Saldırılarda alan hâkimiyetine dönük bir kara harekâtı dışında halkın ya-

Her Birlik Diyalektiktir ve Başka Türde

Halkın Günlüğü gazetesi "birlik" temalı yazımıza yönelik eleştiriler içeren bir yazı kaleme aldı. Yazımızın arkadaşlar tarafından muhatap alınması elbette şaşırtıcı olmadı. Bunun bir nedeni arkadaşların özel olarak bu konuya gösterdikleri ilgiye diğer bir neden de yazımızda arkadaşları ima eden ifadelerimizdir. Sonuçta komünist partisinin birlik zeminine, bunun halkın birliği ile ilişkisine, kp.nin birlik anlayışıyla, birlik zemini ile çelişen tutumlara, bu tutumlara karşı nasıl mücadele yürütmek gerektiğine dair belli anlayışları ortaya koyduğumuz yazının doğrudan muhatapları dışında da dikkat çekmesi olağandır. Eğer anlayış konu ediliyorsa bunun farklı birçok yerde, kişide, grupta, partide görülmesi tuhaf veya şaşırtıcı değildir. Dolayısıyla Halkın Günlüğü nezdinde soruna dönüştüğü anlaşılabilir muhataplık hakkında söyleyeceğimiz şey şudur: eleştiri konusu ettiğimiz her şey için bunların taşıyıcıları kendilerini muhatap kabul edebilir. Bizim özel olarak kimi veya kimleri muhatap aldığımız ise her yazıda alenen açıklanmak zorunda değildir. Bunun gerekliliği her yazı için özel değerlendirilebilir ve belirtmekte fayda var ki gerçek muhataplar genellikle muhatap olduklarını anlarlar ya da muhatapların bunu anlayacakları varsayılır!

Bununla birlikte bu arkadaşlara şunu da hatırlatmakta sakınca görmüyoruz: "özel" olarak ilgilendikleri ve muhatap alınmak istedikleri birlik tartışmasında bizim onlara dair görüşümüz komünist partisinin birlik zeminini önce parçaladıkları ve sonra da bu zeminden arındırıldıkları biçimindedir. KP tarihinin en büyük tahribatlarından birinin yaşandığı süreçle ilgili temel özellik MLM ve genel siyasi hattın her bakımdan zayıf bırakılması olmuştur. Darbe ile sonuçlanan süreç zayıflamış ideolojik-politik hat ile birlikte partiyi bir karanlığa, bir bataklığa sürüklediğinde kavga orada kalmakla oradan çıkmak arasında gerçekleşmiştir. "İlkeli birlik" kavramını biz olası bir birliğin ilkeleri olarak değil; ama gerçekleşen ve başarısızlıkla sonuçlanan ilkesiz birliğin, darbeyi koşullayan ve bir bütünlük oluşturan düşünce yapısının karşıtı olarak kullandık. O zaman da bugün de KP dışındaki bir yapı ile olası bir birliğin ilkelerini tanımlamak için bu kavramı ileri sür-

medik. Çünkü komünistlerin birlik zemini MLM ve genel siyasi hattır. İlkeli birlik her zaman bu zemini tanımlar. Darbe ile sonuçlanan sürecin başlangıcında beklenti bu zeminin gerçekleşeceğiydi; fakat bu bir temenni olmaktan öteye gidemedi. Gidemezdi de; çünkü bu zemin "zaten var" denerek küçümsenemez, sürekli olarak üretilmek ve savunulmak zorundaydı. O sürecin alelade bir burjuva eylem olan darbe ile sonuçlanması KP zeminini özel olarak üretmekte ne derecede başarısız olduğumuza gösterdi. Yıllar sonra arkadaşlarımız darbe gerçekliğini kavram düzleminde kabul etmiş olsalar da hiçbir zaman buna uygun davranmadılar: komünist harekete, komünistlerin birlik zeminine tam düşman bu eylemin sonuçlarını ortadan kaldırmak yerine onu kendi zeminleri olarak var etmeye devam ettiler. Birlik tartışmasında aldığımız tavrın öncelikle bu durumu içerdiğini, bunu ihmal eden her "yeni" arayışın da ilkesizlik olduğunu vurguluyoruz.

Bu özel hatırlatmadan sonra yazımıza muhatap olmalarından kaynaklanan bazı eleştirilere ve tutumlara yönelik açıklamalarımıza geçelim.

DETLERİ FARKLI OLANI KENDİ DERTİNLE ANLAYAMAZSIN

Dağıtıcı ve bölücü pratikler hakkındaki yazımızın anlayış düzeyindeki muhataplarından birinin de kendileri olduğu doğrudur; ama bu muhataplık doğrudan değildir, dolaylıdır. Belirli bir birlik anlayışını tanımlarken bu arkadaşlara da gönderme yaptık. Bizim bu anlayışla aramıza net bir çizgi çekmiş olduğumuz ise zaten bilinmektedir ve yazının amacı bunu açıklamak olmamıştır. Komünistlerin birliğini geniş bir zeminde tanımlamanın, gelenekten gelenlerin birliğinden söz etmenin, bugün birlik hakkında "en uç" noktalarda iddia sahibi olanların gerçeklikte ne derecede dağıtıcı ve bölücü olduklarını hatırlatmak, bu hatırlatma ile "kendimizde" de varlık olanağı bulan benzer özellikleri eleştirmek, eleştiri yoluyla düzeltmeye çalışmak "kafa karıştırıcı" olmamalıydı.

Kuşkusuz doğrudan muhatap olunmadığında konu edilen türden yazıların birçok somut eleştirisi, değerlendirmesi doğrudan muhataplarının anlayacağı kadar açık olmaz, olmayacaktır. Fakat

sırf böyle diye yazı için "dağınık ve biçimlenen karmaşık muhteva"lı denmemelidir.

"Birlik sorunu konu edilmesine karşın (...) derli toplu bir yaklaşımın ortaya konulmaması eksiktir." diyor arkadaşlarımız. Bu cümle, beklentinin yazıdan ve yazının amacından bağımsız şekillendiğini gösteren bir cümle. "Birlik konusunda derli toplu bir yaklaşım" olmadığını belirleyen nedir? Arkadaşlarımız, örneğin kendileriyle veya benzerleriyle birlik olasılığı hakkında yazıdan bazı çıkarımlar yapmak istiyorlar, yazının bu konuda hangi kıstasları savunduğunu, hem öz hem biçim bakımından nasıl beklentilerin olduğunu görmek istiyorlar. Beklenti bu olduktan sonra, zaten baştan reddedilmiş bir "olasılık" ile ilgili herhangi bir kıstas ve hatta tartışma olmamasını yadırgıyorlar. Arkadaşlara öncelikle şunu ifade edelim: söz konusu yazının muhatapı ya da konusu ne sizsiniz ne de KP dışındaki güçlerle "komünist bir zeminde birleşmek olanağı"dır. Yazı, amacı devrim ve sürekli devrim olan Kp.nin birlik anlayışını ortaya koymakla ilgilidir. "Komünistlerin Birliği" denen şey sonuç olarak "sınıf bakış açısından ileri gelen gelişmiş bir ideolojik tutum", "doğru bir genel siyasi çizgi" ve "iki çizgi mücadelesi ile sürekli tamamlanan, eksilen ve gene tamamlanan bir örgütsel birlik" sürecidir. MLM, İbrahim Kaypakaya tarafından teorik-politik içeriği oluşturulmuş genel siyasi çizgi ve bunların meydana getirdiği zeminde gerçekleşmekte olan iki çizgi mücadelesi komünistlerin birliğinin temelidir. Bunun dışında bir komünist birlik zemini tanımlıyoruz... "İlkeli Birlik" siyasetinden vazgeçip "halkın birliği zemininde komünistlerin birliğini sağlamak" gibi "yeni" bir söyleme de sahip değiliz. "İlkeli birlik" söyleminin kaynağı geçmişte gerçekleştirdiğimiz "ilkesiz birlik"tir. "İlkeler nelerdir?" sorusuna yanıtımız merak edilmeye devam ediliyorsa veya konu edilen yazıdan bu konuyla ilgili nasıl bir sonuç çıkarılabilir diye soruluyorsa eğer, şöyle bir yanıt vermemiz mümkündür: Komünist partisinin tüzüğünde var olan ilkeler...

Yazının doğrudan muhatapı Kp.nin "iç birliği"ni doğru kitle çizgisi ile

gerçekleştirmekle yükümlü tüm kp unsurlarıdır. Komünistlerin birliği bu birliğin amacı olan devrimden ve devrim için zorunlu olan halkın birliğinden ayrı değerlendirilemeyeceğinden yazı bunlar arasındaki ilişkiyi konu ederek yanlış anlayışların eleştirisini yapmıştır. Doğru kitle çizgisinin komünistlerin birliğini sağlamakta ve geliştirmekte belirleyici bir öneme sahip olduğunu söylüyoruz.

Yazının tüm komünist çalışmaların temeli ve amacı olarak tanımladığı "halkın birliği" kavramını arkadaşlarımız "tamamlanmış

"halkın birliği" olarak değerlendirilmeye sübjektif davranmışlar. "Halkın birliği" dediğimiz şey tüm devrim süreci boyunca basitten karmaşığa, küçükten büyüğe, parçadan bütüne doğru gelişecek bir süreçtir. Yazıda bunun "halkın birliğini içermek" biçiminde formüle edildiğini hatırlatalım. Yani kp. herhangi bir adım attığında, bir tartışma yaptığında, kendi birliğini geliştirmeye tekabül eden bir politika belirlediğinde veya bir eylem gerçekleştirdiğinde de "halkın birliği" orada "içerik" olarak her an vardır. Halkın birliğinin tamamen gerçekleşmesi nihayet devrime denk gelecektir ki, o zaman dahi "halkın birliği"nin yeni

en Birliklerle İlişki İçinde Kavranabilir

bir tanımı yapılır ve artık bu “yeni birlik” yeni sürecin içeriğini oluşturur ve “halkın birliği için” mücadele yeniden başlamış olur.

O halde “halkın birliği” dediğimiz şeyin bütün bir devrim süreci boyunca hareketimizin temel konusu olduğunu söylemiş oluyoruz. Komünistlerin birliğini “halkın birliğine, yani devrime veya devrimin öngününe ertelemek” gibi bir absürt yoruma elbette sahip değiliz; aksine komünistlerin birliği ile başlayan ve esas olarak devrimlerle Kp.nin var olma nedenini ortadan kaldırıran dek sürecek mücadelelerle tamamlanacak olan halkın birliğinden söz ediyoruz. Yani halkın birliği meselesi komünistlerin birliği ile özel bir nitelik kazanarak başlar, asla tersi değil!

Bunun tersini düşünenin arabayı öküzdün önüne koşturmak farkı yoktur...

Eleştirilen yazıda konu “başkalarıyla komünist zeminde birlik” değildir.

mızın “beklentisi” olan “Bu örgüt ve partilerle öz ve biçimde nasıl komünist birlik olur?” sorusuna bizim özel bir yanıtımız yok; çünkü böyle bir sorun tanımı yapmıyoruz. Böyle bir sorunun sahibi olmadığımızı ifade ediyoruz. “Yazının eksikliği” denen şey arkadaşların kendi sorusu ve yanıtlarıdır. Yazımıza böyle yaklaşmaları onun farklı mecrasını, farklı derdini ve dolayısıyla amacını ihmal ettiklerini göstermektedir. Oysa bir yazıyı doğru anlamının ve doğru eleştirmenin birincil koşulu yazının kendi konusunu, mecrasını ve amacını bunlara “kendini bulaştırmadan” önce, ayrıca tanımdır.

Birlik mevzu, yazıda da belirtildiği gibi bizim için “farklı akımların, kendini komünist olarak tanımlayanların veya aynı gelenekten gelenlerin birliği” değildir. Bu genel ve soyut tanımların bizim için bir karşılığı yoktur. Böyle olduğu için bunun nasıl başarılacağını da tartışmıyoruz. Genel ve soyut tanımlı herhangi bir “Birliğin belirleyenleri nelerdir?”, “İlke ve temel şartları nedir?”, “Biçimi ve özü nasıl olmalı, neye oturmalıdır?” gibi sorular sormuyoruz. Bizim için “komünistlerin birliği” tanımının somut karşılığı Kp.nin kendisidir ve bu soruların yanıtları da komünist partisinin tüzüğünde mevcuttur. Bu aynı partinin tarihinde bu türden birliğin nasıl olanaklı olmaktan çıkabildiği ve gene nasıl sağlanabileceği bilgisi de vardır. Bunu özetlemek gerekirse şu genel anlayışı sunabiliriz: iki çizgi mücadelesinin koşullarının bir şekilde ihmal edilmesi birliğe ciddi derecede zarar verebilir; gene iki çizgi mücadelesinin koşullarının sağlanmasıyla bu zarar giderilebilir...

Yani parti zemininden kopmak birliği parçalar; bu parçalanmanın son bulmasının koşulu parti zeminine/disiplinine dönmektir. MLM ve Genel Siyasi Çizgi parti zeminidir, iki çizgi mücadelesi bu zeminde, ama sadece bu zeminde gerçekleşir...

MÜHÜR VEYA ANAHTAR İLKELERDİR

“Sadece kendimizi komünist görmekle suçlanmamız” olağandır; alışılmadık bir durum değil bu. Peki sadece kendimizi komünist

görmemizin anlamı arkadaşların anladığı gibi bir içeriğe mi sahiptir? Açıkçası bunu tartışmak kolay bir şey değil. Öncelikle komünist hareketi MLM ve İbrahim’in genel siyasi çizgisi üzerinden tanımladığımızı belirtelim. MLM ve İbrahim’in genel siyasi çizgisinin nihayetinde “biricik” olduğunu savunuyoruz. Bu birden fazla temsil olanağı bulabilecek bir anlayış değildir. Bir ülkede genel olarak bir komünist partisi olur; aksini düşünmek komünist çizginin biricik olduğu bilgisiyle çelişir. Varsayalım ki aynı doğru çizgide iki parti olsun: bu durumda bu iki partinin bu aynı çizgide birleşmeleri için iki çizgi mücadelesinin koşullarının oluşturulması gerekir. Tarihimizde kısa da olsa böyle bir dönem yaşanmıştır. İlkel bir mücadele zemini yaratılmadığından, Kp.nin en temel ilkeleri birlik sürecinde tam olarak ihlal edildiğinden bu dönem “başarısızlıkla” sonuçlanmıştır. Bu başarısızlıktan gerekli dersleri almayanlar, saplandıkları oportünizm batağından çıkmayı da başaramadılar ve adım adım MLM ve genel siyasi çizgi zeminini açıktan yadsıyan bir noktaya evrildiler. Arkadaşlar “Hayır öyle olmadı, dogmatizmi alt ettik, yeni koşulları doğru tanımlayıp anlayışımızı, genel siyasi çizgimizi yeniledik” diyebilirler. Ne var ki biz öyle demiyoruz. Tamamen farklı zeminlerde bulunduğumuzu, hemen her konuda farklı söylemler, politikalar ileri sürdüğümüzü görüyoruz. “Birleşmenin” koşulu için öncelikle birimizin “kendi zeminini” terk etmesi gerekir. Bu olmadan “aynı zeminde birleşmek” nasıl mümkün olabilir? Kendi adıma ne böyle bir eğilim taşıyoruz ne de böyle bir eğilimin nüvelerine sahibiz. Bu nedenle böyle bir tartışmanın hiçbir şekilde içinde değiliz. Sizin adınıza ise bizim söyleyebileceğimiz tek bir cümle dahi olamaz. İradeniz ne ise ona uygun davranıyorsunuz ve davranacaksınız.

Evet kendimizi komünist olarak tanımlıyoruz. Bulduğumuz zeminin komünistlerin zeminini olduğunu söylüyoruz. Bu zemini yadsıyanları da komünist görmüyoruz. Onların kendilerine ne dedikleri bu bakımdan hiç önemli değildir. MLM ve genel siyasi çizgi komünist olmanın kıstasıdır. Proletaryanın sınıf bakış açısı ve proletaryanın sınıf çıkarlarıyla örtüşen ideolojik tutumun ve genel siyasi

çizginin tek olması bilimsel bir durumdur. Bilim biriciktir. Örneğin dünya kendi etrafında dönüyor bilgisi aynı zamanda “dönüyor” demek değildir. Gerçek birdir ve onun bilgisi de biriciktir. Farklı bakış açılarının, farklı genel siyasi çizgilerin aynı zamanda doğru olduklarını iddia etmek nasıl olanaksızsa komünist çizginin de biricik olmadığını, birçoklarınınca temsil edilebileceğini söylemek de aynı derecede yanlıştır.

Bunun anlamı “komünist olmanın mührüne sahip olmak” mıdır? Tuhaf bir tanımlama bu! Kuşkusuz “mühür sahibi olmak” değildir bu: mühür sahibi olup damgalanmıyoruz. Açıklamamız şudur: komünist hareketin bir başlangıcı ve devam eden bir gelişimi var. Bu gelişim en son Mao Zedung’un tezlerinde somutlaşmıştır. Eğer mühür kavramına uygun bir şey varsa o en son biçimde ifade edilmiş haliyle Mao Zedung’un tezleridir. Bu tezlerle uyumlu olan her şey bizim için komünisttir. Marks, Engels, Lenin, Stalin de komünist hareketi biricik olarak tanımlamışlardır ve bu biricikliğin temelinde tezler olmuştur. Arkadaşlarımızın, “tezlere dayanarak ‘komünist’ yaftasına sahip çıkmamızı” reddetmeleri komünist hareketin tarihi bakımından da anlaşılır değildir. Sonuç olarak İbrahim Kaypakkaya bu toprakların komünistidir, dediğimizde aynı anlayıştan hareket ediyoruz. İbrahim Kaypakkaya Mustafa Suphi için komünist dediğinde gene aynı anlayışla hareket etmişti. Bunu bugün sürdürüyor olmamız arkadaşlarımız tarafından yadırganmamalı. Yapacaklarsa, ki yeri geldiğinde yapıyorlar, komünist tanımını “sıkıştırdığımız” tezlerin eleştirisini yapsınlar ve komünist hareketin ne olduğunu somut olarak tartışalım... “Mühür sizde mi?” türünden tuhaf bir yakıştırma ile güya eleştirmek en azından tartışılabilir değildir...

TEK BİÇİMLİ BİRLİK ANLAYIŞI

“Halkın birliğini içeren iki, üçlü birleşmelerin” gündeme gelebileceğini savunmamız “komünistlerin birliğini ikili, üçlü birleşmeler” ekseninde ele almamızla çelişkili bulunmuş! Neden? Komünistlerin birliği ile halkın birliğinin iki farklı süreç olduğu anlaşılıyor mu? Komünistler halkın birliğini sağlamak üzere birleşirler ve halkın birliğini adım adım inşa ederler.

Başkalarını kendimizle aynı ideolojik zeminde görmüyoruz ve farklı genel siyasi çizgide hareket eden örgüt veya partilerle birlik konusu halkın birliğini içeren çalışmaların konusudur. Yazı bunun komünistlerin birliği kapsamındaki çalışmaların bir parçası olduğunu hatırlatarak sınıf bakış açısından hareketle geniş düşünmenin, ama bakış açısından da taviz vermeden hareket etmenin olanaklarına değinmiştir. Bu noktada “başkalarıyla komünist birlik” sorunu yoktur...

Böyle olmadığı için arkadaşları-

Halkın birliği dediğimiz komünistlerin birliğinden ayrı olan süreç elbette farklı örgütlerle bir araya gelmeyi, onlarla ortak hareketler yaratmayı içerir. Buradaki temel ayırım bunun komünistlerin birliği değil, halkın birliğini içeren türden birlikler olmasıdır. Çünkü halkın birliği dediğimiz olgu içinde olduğumuz devrim süreciyle ilgilidir. Bu devrimden çıkarılabilecek olan birçok sınıf ve bu sınıfların çıkarlarının temsil eden birçok hareket olabilir ve hatta olur. Bu birçok sınıfla ve temsil edildikleri hareketlerle devrim sürecine uygun sınırlı veya görece geniş ama belli/somut programlar etrafında birleşmek mümkündür. Arkadaşlarımızın bu iki farklı süreç için söylenen iki farklı şey arasında bir "çelişki" bulmaları çok tuhaf bir durum. Neden çelişkili bulmuş olabilirler? Anlaşılan "halkın birliğini içeren gelişmeler" kavramına doğru bir anlam yüklemişler. Biz bunu demekle komünistlerin birliğinden değil, içinde olduğumuz devrim sürecinden çıkarılabilecek olan tüm kesimlerin şu veya bu derecedeki olası birliğinden veya bu türden birliklere yol açacak olası gelişmelerden söz etmiş oluyoruz.

Örneğin cephe böyle bir birliğin stratejik, dolayısıyla çok özel bir biçimidir. Cephede

komünistler dışında başka parti veya örgütler de olur. Cepheyi komünist partisinden ayıran şey onun içinde olduğumuz devrimle sınırlı olmasıdır. Böylece biz cepheden ve cephe üyeliğinden örneğin proletarya diktatörlüğünü savunmasını ve uygulamasını beklemeyiz; sosyalist devrime öncülük etmesini de beklemeyiz. Kuşkusuz cephe bir devrim örgütüdür; komünistlerin önderliğinde olanaklı olacaktır. Bununla birlikte o çoklu bir örgütlenmedir, bir komünistler birliği değildir.

İçinde olduğumuz devrim sürecinin herhangi bir görevi veya görevleri için ya da bu görevlerle ilişkili olabilecek bir politika için "ikili, üçlü başka birçok biçimde birlikler" mümkündür. Eylem birlikleri olarak tanımladığımız birlikler bunlardandır. Arkadaşların buna yabancı olmadığını biliyoruz. Ne var ki yazının ilgili bölümünde "iki tür birlik"ten söz edildiğini görmemeleri ya da bunu ihmal et-

meleri gene anlaşılır değil. "Halkın birliğini içeren gelişmeler" kavramını onlara yabancı, değişik gelmiş olabilir; buna rağmen orada "komünistlerin birliğinden" söz etmediğimiz açık ve anlaşılır olmalıydı. Arkadaşların ileri sürdükleri türden bir çelişkinin bayağı büyük bir sorun olduğu açıkken, en azından "Burada farklı bir birlikten söz ediliyor olmalı." demeleri gerekmez miydi? Gerekirdi belki; ama bunu sorgulamamızın bir anlamı da yok!

Peki neyi sorgulayacağız? Şunu: "Buna yol açan temel yaklaşım ise, birliği halkın birliği ya da birleştirilmesi tekçiliğiyle ele alan sığ yaklaşımdır."

"Birliği halkın birliği ya da birleştirilmesi tekçiliğiyle ele alan sığ yaklaşım" her bakımdan sorunlu bir

ğini esas alan birlik anlayışı ne tek olabilir ne de sığ; ama bu komünistlerin birliğini de içeren birçok birlik biçimine açık olur...

Devrime göre biçimlenmiş bir birlik anlayışının eksik olduğunu, dolayısıyla gevşek olacağını ileri sürmek anlaşılırdır: çünkü komünistlerin birliği bundan çok daha fazlasını içerir. Devrimleri sürdürmekten ve sınıfsız topluma varıncaya kadar, "herkesten yeteneğine göre ve herkese ihtiyacına göre" toplum ilkesine kadar devrimler yapmaktan söz ediyoruz. Bu zeminde bir birlik savunduğumuzda, buna komünistlerin birliği zemini dediğimizde demek ki arkadaşlarımız "komünistlerin birliğini

komünist toplumda veya komünist toplumun öngününde mümkün görüyorlar" diyecekler!

başka handikap.

Öncelikle şunu belirtelim: halkın birliğini sağlamak bir süreçtir ve asla devrim anından ibaret değildir. Devrim anında bunun tamamlanmasından söz edilebilir.

Toplumsal süreçler her zaman ve mutlaka çok sayıda çelişki barındırır. Temel çelişki, baş çelişki ve başlıca çelişmeler olarak tanımladığımız bu çelişmelerin çokluğu bunların meydana getirdiği "karmaşık süreci" anlamamızı zorlaştırır; bununla birlikte ancak bu çokluğu anladığımızda süreçleri çözümleriz. Çelişkilerin çokluğu gibi süreçler içinde farklı birlikler de vardır. Bu birlikler hem özgündür hem bütünlüğe bağlıdır hem de birbirleriyle ilişkilidir. Devrimi kavramak için de özgün, bütünlüğe bağlı ve birbirleriyle ilişkili bu birlikleri çözümlenmek zorunludur.

Komünistlerin birliği ile birlikte halkın birliği süreci yeni bir nitelik kazanır; bununla birlikte bu birlik başından itibaren komünist harekete içkindir. Yazımızda da vurguladığımız gibi halkın birliğini gütmeyen, devrimi içermeyen, amaçlamayan hiçbir komünist eylemden, sözden, tutumdan, politikadan söz edilemez. Her ne kadar komünist harekete içkin de olsa halkın birliği komünistlerin birliğinin dışındadır, ondan ayırılır. Anlatılan şey bunlar arasındaki ilişkidir... Komünist hareket halkın birliğini gerçekleştirmek üzere sürekli bir arayış içinde olur. Sınıf analizlerinin, sınıfların karşılıklı konumlanışlarının incelenmesi komünist hareket için zorunludur dediğimizde söylediğimiz şey komünist hareketin halkın birliğini sağlamak üzere çalışmasıdır. Temel meselesi bu olan komünist hareketin iç birliğinin temeli ve gelişim kaynağı da aynı şeydir. Komünist hareketin iç birliğinin koşullarını devrim için çalışmak, aynı anlama gelmek üzere halkın birliği için çalışmak ve bunu sürekli yapmak olarak tanımladığımızda hiç de tekdüze bir birlik anlayışından veya yanlış ile doğrunun harmanlandığı bir karmaşadan söz etmiş olmayız. Aksine komünist hareketin birliğinin ve sürekli gelişiminin maddi olanaklarını vurgulamış oluruz.

eleştirir. Öncelikle "halkın birliğine ya da birleştirilmesi"ne bağlı bir birlik anlayışının neden ve nasıl tekçi bir birlik anlayışı içerdiğini soralım. Burada "tekçilik"ten kasıt ne olabilir? Diyelim ki arkadaşlar komünistlerin birliği ile halkın birliği süreçlerinin farklı süreçler olduğunu anlamaktan uzaklar, bizim bunları nihayetinde iç içe süreçler olarak kavrayıp bir biçimde ilişkilendirmemizi de yanlış anladılar. Fakat halkın birliğine dayanan genel bir "komünist birlik" anlayışı neden veya nasıl tekçi olur? Komünistlerin birliği nihayetinde halkın birliği amacını güttüğüne göre ve diyelim ki bunu da sadece içinde olduğumuz devrim süreci ile sınırladık, böyle bir birlik anlayışının "halkın birliği"ni sağlamak üzere çok kapsamlı, çeşitli, değişebilir özellikler taşıyacağı açık değil midir? Tekçi ve sığ yaklaşım ile halkın birliğini esas almak arasında biz birbirini besleyen bir öz göremedik. Aksine, halkın birli-

Ö z e t l e , biz halkın birliğini içeren ikili, üçlü birliklerden söz ettiğimizde konu ettiğimiz şey en genel anlamda eylem birlikleridir; devrimin belli bir görevi veya görevleriyle ya da bu görevlerle ilişkili süreçlerle bağlanmış devrimci birliklerdir. Bu türden birliklerin koşulları her zaman vardır ve biz de adı ve formu içeriğine uygun tanımlandığında bu birliklere olabildiğince yakın oluruz. Dediğimiz budur.

Adı ve formu cephe niteliğinde tanımlanmış HBDH hakkındaki eleştirilerimiz biliniyor. Bu eleştirilerimize hemen hiç yanıt verilmediği de bir sır olmasa gerek.

BİRÇOK BİRLİK VARDIR ve BUNLAR İLİŞKİLİDİR

Komünistlerin birliği ile halkın birliği arasında bir ilişki kurmamızı arkadaşların anlamaması da bir

ZİMNEN DEĞİL ALENEN

“Birlik, sizin de zımnem değindiğiniz üzere aktüel ve dinamik bir sorundur. Komünistlerin bundan kaçma lüksü de yoktur; bunu esasta siz de söylemekte yazınızda. Peki bu aktüel, dinamik süreç, uzun mücadele tarihinin ürünü olabilecek halkın birliğinin vuku bulmasına kadar ertelenip dondurulacak mı?”

Bizim “zımnem değindiğimiz gibi” değil, açıkça belirttiğimiz gibi birlik aktüel ve dinamik bir sorundur. “Özellikle ‘yaşayan,’ bu anlama gelmek üzere ‘gelişen’ bir parti olması nedeniyle komünist partisi, birliğinin hangi temellerde gerçekleştiğini ve gelişebileceğini her zaman yenilemek, somutlaştırmak zorundadır. Komünist partilerinin birlik problemini sürgit yaşamlarının nedeni bu partilerin birer mücadele, daha doğru bir ifadeyle, savaş aracı/aygıtı olmalarıdır. Bu partilerin daima daha büyük kitlelerle birleşmek, tüm insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirmek üzere onların giderek büyüyen birlik gereksinimini sağlamak gibi bir yüce görevleri vardır. Bu, kitleler içinde daima çalışma gerektiren ve onları birleştirecek olguları, çıkarları, talepleri belirli amaçlar uyarınca gündemleştirmeyi zorunlu kılan bir görevdir. Dolayısıyla ‘kendi iç birliği’ için de onun zorunlu olduğu şey doğru bir kitle çizgisi izlemesidir.” (Yeni Demokrasi)

Bu derecede açık ifade edildiği halde neden “zımnem dediğiniz gibi” diyorlar peki? Anlaşılan arkadaşlarımız aslında “Bu kadar açık ifade etmekle birlikte pratikte bununla ilgili hiçbir adımınız yok.” demekteler ya da aynı yazıda bu açık ifadeye ters cümleler kurduğumuzu düşünüyorlar. “Zımnem” kavramı her ne kadar bu anlamları içermiyorsa da onların kavrama yükledikleri anlam bu olsa gerek! Açıkça ifade ettiğimiz bir şey neden olduğu gibi anlaşılıyor? Çünkü arkadaşlar birlik sorununu bir partinin “kendi iç birliği” olarak kavramaktan uzaktalar. Evet, yazıdaki temel vurgulardan biri kp.nin iç birliğinin sürekli üretilmesi gereken bir birlik olduğudur. Bir kere sağladıktan sonra öyle kalacak bir birlik değildir kp.nin birliği. Onun her çalışmada, her hücrenin, her üyesinin fikrinde, eyleminde, sözünde üretilmesi gerekir. Bu sadece iç birliği gerçekleştirmeye yaramaz; aynı zamanda halkın birliğini gerçekleştirmeye doğru yayılır, yani dışa doğru da dev-

rimci bir süreç üretir. Parti disiplininin, parti içi demokrasinin, iki çizgi mücadelesinin ürettiği her şey partinin birliği için olduğu kadar partinin kitlelere mal olması içindir de. Arkadaşların “zımnem” kabul ettiğimizi söyledikleri şey bizim parti çalışmalarının içeriği olarak kavradığımız şeydir. “Halkın birliğine doğru ilerleyen komünist birlik” anlayışımız tamamlanmış haliyle halkın birliğini değil, tamamlanmak üzere halkın birliğini içerir. Bir toplantı gerçekleştiğinde örneğin orada halkın çıkarlarını somut olarak tespit etmek ve halkı bu çıkarlar doğrultusunda uyandırmak, bilinçlendirmek, örgütlemek ve harekete geçirmek temel yönelimdir. Böyle bir toplantı komünistlerin birliğini sağlar, bununla kalmaz bu birliği halkın birliğine doğru gerçekleştirir de. Yazıda anlatılan budur. Bunun sürekli, somut, dolayısıyla güncel ve dinamik bir süreç olmasının özü budur. Yoksa “kp dışındakilerle kp zemininde birlik”ten söz edilmediği. Hatta böyle bir konunun olmadığı gene zımnem değil, açıkça ifade edilmiştir.

BELİRSİZ OLANLAR

“Komünistler veya gelenekten olanlar halkın birliği dışında mıdır? Bunlar sınıf dışı, halk dışı belirsiz güçler midir? Nispeten daha basit, daha ivedi ve olanaklı olan bu birlikleri gerçekleştiremeyenler ya da gerçekleştirmeyi öngörmeyenler halkın birliğini nasıl gerçekleştirecektir?”

Bu soruların yukarıda açıkladığımız “farklı birlik türleri”nden ve “bunların zamanları”ndan sonra bir anlamı kalmadığını sanıyoruz. Bu konulardaki “karmaşa” kalktıktan sonra bu birlikleri “eylem birlikleri” niteliğinde kavradığımız anlaşılacaktır. Bunları reddetmediğimiz biliniyor. “Nispeten daha basit, ivedi ve olanaklı bu birlikleri” komünistlerin birliği olarak tartışmıyoruz. Buna rağmen ortaklıklar zemininde hareket etmekte zorlandığımız bir gerçeklik. Devamında kısaca değineceğimiz “itiraf” ve “kaba materyalizm” eleştirilerinin sonuçta bu başarısızlıkla ilgili olduğunu belirtelim. Neden başarılı değiliz ve dendiği gibi bunda başarısız olanlar halkın yüce birliğini gerçekleştirmenin güvencesini nasıl verebilirler? Buna kısaca şöyle bir yanıt verebiliriz: ilgili yazı bu sorunun genel bir değerlendirmesini ve yanıtını içermektedir. Dağıtıcı ve bozguncu pratiklerin, sınıf bakış açısından uzaklığın, halkın çıkarlarına ve ta-

leplerine vakıf olamamanın vs. sonuçta komünistlerin birliğine de, dolayısıyla halkın birliğine zarar verdiği anlatılmaktadır. Bu sorular arkadaşlarımızın okuduklarına ne kadar yabancı kaldıklarını gösteriyor. Sorularda “bunlar” diye geçen kesimler evet halktandır; bu halktan kesimlerle birlikte hareket etmek için neden de koşul da vardır. Bu nedenlerin ve koşulların sürekli olarak üretilmesi doğru bir kitle çizgisinde ilerlemekle, devrimin gereklerine en sıkı çalışmalarla sarılmakla mümkündür. Sadece şu öz ve biçim ayrımına dikkat etmek gerektiğini belirtelim: bu çalışmalarda esas olan halkın çıkarlarına ve istemlerine uygun politikalar belirlemek birincildir ve her şey bundan sonra gelmelidir. Siyasi çalışma bütün çalışmaların can damarıdır sözü boşa söylenmemiştir. Politika özdür ve çeşitli birliklere göre biçimlendirmeyi bu öz sağlar. Başaramadığımız ya da kendimizi başarısız kabul ettiğimiz şey de budur...

DİLE YABANCI MATERYALİSTİN KABALIĞI

Son olarak “kaba materyalizm” ve “itiraf” konularına değinelim. Arkadaşların kaba materyalizm tespiti dile yabancılıkla doğrudan ilgili. Kusura bakılmasın, burada bir akıl verme, bilgiçlik taslama görüntüsü olacak kaçınılmaz olarak. Bu tespitin dayandırıldığı cümlelerde genel olarak proleter bakış açısından hareket etmenin dar bakış açısıyla sonuçlanmayacağı açıklanıyor. Proleter bakış açısında konumlanmış bir yapının dar bakış açısından mustarip olamayacağını söylemek kp.de hata olamayacağı anlamına gelmez. Genel olarak söylenen şey özel olarak söylenmiş olmaz, özel olanın genelden ayrıca da söylenmesi gerekir. Belli bir kp ve bu belli kp.nin belli bir komitesi, kararı, tavrı özel olarak incelendiğinde konumlandığını ileri sürdüğu veya savunduğu genelle uyumsuz olabilir. Bu gayet mümkündür ve biz bunun gayet mümkün olduğunu birçok kez açıkladık. Yazı da buna özel olarak değinmektedir zaten. Dar bakış açısı proleter bakış açısından uzaklaşmanın sonucudur; eğer kp içinde dağıtıcı, bozguncu, kp birliğini bozan bir pratik gerçekleşmişse bunun genelle uyumsuz bir gerçekleşme olduğunu ileri sürmek nasıl olur da kaba materyalizm olur? Kp.nin her kararı, tavrı, eylemi tam da savunduğu, yazıda ifade edilen gibi söylersek konumlandığı geneli yeniden üretmek üzere bir süreçtir. Bunu başa-

rır veya başaramaz. Başaramadığında özel genelle uyumsuzlaşır, başardığında geneli gerçekleştirmiş, özeldede uygulamış olur. Anlatılan budur ve bunun diyalektik bir yaklaşım olduğu açıktır. Arkadaşların kaba materyalizm tespitinin bir nedeni de “cimbızlama” yöntemiyle okumalarıdır, yazının önünü arkasını, içeriğini “cimbızladıkları” cümle ile ilişkilendirmemeleridir. Bu da sorun yokken sorun çıkarmak gibi sonuçlar doğurur kaçınılmaz olarak.

“itiraf” diye damgaladıkları yaklaşımımız aslında “Proleter bakış açısında konumlanmış bir yapı dar bakış açısından mustarip olamaz.” iddiamızın içeriğini de vermektedir. İtiraf ettiğimiz nedir? “... halkı birleştirmede eksik kaldığımızı, süreçleri doğru analiz etmede henüz başarılı olamadığımızı, dolayısıyla stratejik gelişim bakımından yerinde saydığımızı belirttiğimiz yerde kitle çizgimizin gereklerini yerine getirmede başarılı olduğumuzu da ileri sürmemeliyiz.”

Peki bu bir itiraf mıdır? Bu gizlediğimiz ve şimdi gizlemekten vazgeçip açıkladığımız bir şey midir? Hayır, bu gerçekliktir ve gizlenebilir olmadığı gibi gizlemek için çaba harcadığımız bir şey de değildir. O halde arkadaşların “itiraf” algısı neden? Çünkü arkadaşlarımız bizim bu konudaki genel yaklaşımımızı neredeyse hiçbir zaman “olduğu gibi” almadılar ve hep “istedikleri gibi” anladılar. Şu cümleler sanırız bir komünist hareketin özeleştirel tutumuna karşı söylenecek en ukala cümleler sıralamasında kendine yer bulur: “Kendisiyle çelişmenin, kendini yadsımanın ve kendi muhataplarına atfettiklerinin yükünü üzerine alan bir beyandır!...” Evet aynen öyle bir beyandır arkadaşlar. Anlamadığınız şey bizim bunun bir kp gerçekliği olduğunu da söylüyor olmamızdır. Kp kendi içinde kendi karşıtıyla sürekli bir mücadele içindedir; o her seferinde komünist çizgiyi var olana ve elbette yanlışa da karşı üretmek zorundadır. Bunu başaramadığında “muhataplarına atfettiklerini” kendinde yaşar! Bu yüzden dışımızdaki mücadele içimizdeki mücadeleden, içimizdeki mücadele dışımızdaki mücadeleden kopuk değildir, denmiştir. O halde kp.yi diğerlerinden farklı kılan nedir, diye sorulabilir. Vurguladığımız gibi kp.nin farklı zemini MLM ve Genel Siyasi Hattır... Aynı MLM ve Genel Siyasi Hat üzerinde olmayanların komünist birliği söz konusu olamaz.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜK YOLUNU ÖRGÜTLEYELİM!

“Kadınla erkeğin gerçek eşitliği, benim kanımca, her ikisinin sermaye yoluyla sömürülmesi ortadan kalkınca ve özel ev işi genel bir sanayiye dönüşünce gerçekleşebilir.” Friedrich Engels (Kadın ve Aile, sf:112)

“Tarihsel bir çağın değişimi, her zaman, kadınların özgürlük yolunda ilerleme oranıyla belirlenir” Marks (Kutsal Aile, sf:254-256)

Biz kadın ve erkeğin tam hak eşitliğini istiyoruz. Bunu sağlayacak yol ve yöntemleri arıyoruz. Devrimin olanaklarını devrimin öznesi olan halk kitlelerinde, dolayısıyla halkın eşitsiz varlığında da tanımlamaya çalışıyoruz. Kadın-erkek eşitsizliği bu tür kaynaklardan biridir ve devrimin örgütlenmesinde önemli bir yere sahiptir. Biliyoruz ki eşitlik için mücadele eden bir kadın hareketinin devrimle ilişkisi esas olarak tutarlı olacaktır.

Eşitsizliğe karşı gelişen bir kadın hareketi için en gerekli şeylerden biri hiç şüphesiz bu eşitsizliğin toplumsal ve tarihsel anlamıdır. Bu bize toplumumuzdaki aynı eşitsizliğin özgünlüğünü anlama olanağını da verecektir.

Her özel gerçeğin evrensel gerçeğe kopmaz bağlarla bağlı olduğunu biliyoruz. Bu bağlamda gazetemizde bir süredir kadınların Türkiye toplumdaki konumunu görmeye, göstermeye çalışıyoruz. Hem evrenseli hem de özeli açığa çıkarırken yarı feodal toplumlara özgü cinsiyet eşitsizliğini de tartışmış oluyoruz. Görüyoruz ki, yarı feodal toplumun özelliklerini kadınların durumunda çok yönlü somutlaştırabiliyoruz. Bu melez yapının ürettiği toplum ilişkileri içinde kadınlara özgü büyük acılara açıklık getirmiş de oluyoruz. Bu incelemelere şundan ihtiyaç duyduk: öncelikle biz kadınları gerçek yaşamlarında incelemekte, sorunları somutlaştırmakta eksikiz. Daha sonra ise kamuoyunda kadınların sorunları, onlara yönelen taciz ve tecavüzle sınırlı saldırıları ve kadın cinayetleri kapsamını aşmayan

bir ele alışla sınırlanmış durumdadır ve bunların kaynaklarına ilişkin ise çok genel ve yüzeysel bir bakış açısı var. Oysaki kadınları köleleştiren, işçi ve köylü kadınları en temel haklardan yoksunlaştıran derinlikli sorunlar çok yönlüdür.

KADINLARA CİNSEL AÇIDAN SÖMÜRÜLDÜKLERİNİ AÇIKLAMAK YETMEZ!

Nasıl ki işçi sınıfına çıkarlarının patronun çıkarlarına uzlaşmaz karşı-

mun çeşitli sınıflarından cinsiyet kimliklerinden, kurum ve yapılarından yöneldiğine ve bu durum kadınların yaşamını çok yönlü etkilediğine göre “devrimci çalışmamız nasıl olmalıdır” sorusunu ivedilikle yönelmek zorundayız. Yanıtımız muhakkak ki yaşamın ve eylemin en çeşitli alanlarında en yaratıcı şekilde devrimci ajitasyon ve propagandayı uygulamak olacaktır. Kadınlara sadece cinsel, ulusal, sınıfsal olarak ezildiklerini söylemek, ajitasyon propaganda da sadece

ilgidir. Yani devrimin öznel güçlerinin niteliğini ifade etmektedir. Çalışmalarımıza damgasını vuran yüzeysellik, yer yer gelişmiş güzellik, dağınıklık, plansızlık vb. bunu göstermektedir.

Kadın yığınları içindeki çalışmalarımıza baktığımızda karşımıza moda akımların etkisinde ülkemizin somut gerçeğiyle ilişkilenecek zayıf, işçi ve köylü kadınlarla güçlü bağlar kurmaktan uzak, belli zaman dilimlerine ve belli gündemlere sıkıştırılmış çalışmalar çıkmaktadır. Oysaki kitleler

devrim için örgütlenirken çok çeşitli biçimlerde örgütlenirler. Bu kadınlar için de geçerlidir. Kadınların sorunları çok çeşitlidir ve örgütlenme alanları ve eylemleri de bu çeşitli çelişkilere bağlı olarak zengin olacaktır. Köylü kadınların topraklarının ranta dönüşmesine karşı yürüttüğü mücadeleden kadınların tacize, tecavüze karşı mücadelesine, kadın cinayetlerine karşı örgütlenmelerinden “eşit işe eşit ücret” talebine, çalışma hakkının özgürce kullanılması mücadelesinden giyinme özgürlüğü direnişlerine, boşanma hakkının kullanımından zorla evlendirilmeye karşı mücadeleye, miras hakkının tam kullanımından diren-

me hakkına kadar her türlü soruna karşı kadın örgütlenmelerinin önünü açmak, kadın kitlelerini bu sorunlar etrafında örgütlemeye yönlendirmek gerekmektedir. Bu örgütlenmeler kendiliğinden, yani proleter devrimci önderlik olmadan da gelişmekte, kadınlar belirli sınırlar içinde taleplerini ortaya koymaktadır. Ancak biliyoruz ki kadınların sistem içine sıkıştırılmış mücadeleleri gerçek bir kurtuluş getirmeyecektir. Proleter devrimci bir önderlik, devrim için örgütlenmiş örgütün önderliği olmadan kadınların mücadelesi sonuçsuz kalacaktır. Bu bağlamda devrimimizde kitlelerin rolünü kavrayarak, yığınların hareketinde kadınların rolünü bilince çıkararak ve bütün bu hareket içinde kendi devrimci rolümüzü kavrayarak işçi ve köylü kadınlar içinde titiz, kalıcı çalışmalara ağırlık vermeliyiz.

lıkta olduğunu söylemek yetmezse kadınlara da erkekler tarafından sömürüldüklerini açıklamak yetmez. Kadınlara yönelik saldırı ne tek başına erkekten ne de tek başına erkek egemen sistemin çeşitli iktidar organlarından yönelmektedir. Kadınların bilincinde de içerili olan erkek egemenliği parça parça yıkacağımız sistemin toplamındadır. Bütünlüklü bakıldığında kadınların ev işlerinin usandırıcı tek düzeliği altında ezildiği, üretim alanlarında genellikle dışlandığı, yoğun emek gerektiren tarla işlerinde "angarya" olarak bakıldığı, bıktırıcı çocuk ve yaşlı bakımının zorunlu işçiliğine mahkûm edildiği, özel ya da kamusal alandaki baskıdan aile, din, bilim, siyaset her alanda çok yönlü saldırıya maruz kaldığı, tüm hakların kısıtlı olduğu çıplak gözle görülmektedir. Kadınlara yönelik baskı toplu-

bununla yetinmek Lenin'in benzetmesiyle kendi kendimize “yoksulluk tasdiknamesi” vermeye benzer. Sistemin siyasal teşirini bütün yönleriyle örgütlemeye girişmeyecek olursak kadınların siyasal bilincini geliştirme görevimizi yerine getirmemiş oluruz. Oysaki temel proleter devrimci görevimiz yığınların devrim için örgütlenmesinde siyasal bilinçlerini çok yönlü geliştirmektir. Bu aynı zamanda devrim için örgütlenmiş güçlerin, yığınların örgütlenmesi ile kopmaz bağlarla bağlıdır. Başkan Mao “Kadınlar göğün yarısıdır” derken devrimin güçlerine dönüşecek yığınlar arsında kadınların yerine vurgu yapmıştır. Ancak toplumsal yaşamda da devrimci mücadele içinde de işçi ve köylü kadınların yerini komünist bilinçle kavramadığımız ortadadır. Bu devrimin öznel güçlerinin devrimi kavrayışı ile

BURJUVA ETKİ ve ZAAFLARI TEMİZLEMELİK İÇİN KESİNTİSİZ MÜCADELE EDELİM

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

MLM teorii kavramada, nesnel gerçekliğe uyarlamada sorunlarımız olduğuna söylemekten bir sakınca görmüyoruz. Çünkü daha güçlü kavrama, uygulamada ise daha yaratıcı olma hedefine sahibiz. Öznel gerçekliğine objektif yaklaşmak, onu değiştirme eyleminin ön koşuludur. İdeolojik gelişmişlik, teorik ve siyasal derinleşme yalnızca devrimin görevleri içindir. Bunu daha gelişmiş, sağlamlaşmış bir komünist hareket hedefinden kopuk düşünemeyiz. Stalin'in vurguladığı gibi *"Doğru siyasal çizgi ortaya konduktan sonra örgütsel çalışma doğrudan siyasal çizginin kaderini başarısını ya da başarısızlığı dahil her şeyi belirler."* Alıntıda geçen "örgütsel çalışma"nın niteliği hakkında bir parantez açmamız gerekiyor: kendinde bulunan burjuva etki ve zaafarla uzlaşmayan, bunlara karşı etkili bir mücadeleden geri durmayan örgütsel çalışma başarıya götürür. Önceki sayılarımızda bu burjuva zaaf ve etkiden kibir, sektirlik, parçalı düşünme gibi olguları ele almıştık, bunlara bürokratismi ekleyerek devam edelim. Hiyerarşiye dayanan, yönetme gücüne sahip, bu gücü elinde tutan en gelişmiş (devlet gibi) araçlardan daha geri olanına kadar bütün siyasal oluşumlarda derecesi değişmekle birlikte bürokrasi mevcuttur. Bürokrasi sömürücü sınıfların siyasal aygıtlarıyla sınırlanmış değildir. O, demokratik halk iktidarlarında, sosyalist devletlerde de mevcuttur. Proletarya diktatörlüğü koşullarında kitlelerin yönetime daha çok ve daha etkili katılmasıyla bürokrasinin geriletilmesi (Lenin) hedeflenir. Sosyalizmde devlete-onun sönümlenmesi ve yok olması hedefiyle- ihtiyaç duyulması gibi bürokrasiye de bu politikayla ihtiyaç duyulur. Modern revizyonist-bürokratik diktatörlükler, sosyalizmde bürokrasinin burjuvazi için bir sera olduğunu, belli durum ve koşullarda

burjuvaziyi nasıl semirttiğini göstermiştir.

Başkan Mao 1970 tarihli "Bürokrasinin Yirmi Dışavurumu" başlıklı makalesiyle sosyalizm koşullarında bürokrasiyi, onda burjuvazinin gelişiminin imkanlarını ortaya koymuştur.

İktidar mücadelesi veren komünist partilerinde bürokrasi geri düzeyde ve bir zorunluluk olarak; örneğin soruşturmalar, genelge ve bildirimler, başvurular vs. biçiminde mevcuttur. Bu partilerde önderlik tarzı olarak dışa vuran bürokratism mevcuttur.

Bürokratik tarz siyasete değil, emir ve talimatların gücüne inanır. Örneğin "kitlelere gidin", "kitleleri örgütleyin" der ama bunun hangi politikayla ve nasıl bir yöntemle yapılacağını açıklamaz. Hep görevlerden bahseder, "şu yapılsın", "bu yapılsın" diye altındaki ilişkilere, kitlelere görev deklare eder; görevleri kavratma, görevler hakkında donatım daha güçlü sahiplenilmesi için ikna etmeye yönelmez. Sağımıza-solumuza hatta kendimize bakalım: hep "ileri kitleyi" örgütlemekten bahsedilir, birimlerin neden kurulmadığı söylenir, kitle çalışması yapılması gerektiği konuşulur. Bürokratik tarz veya bürokratik önderlik tarzı görev belirlemede değil, görev belirlemekle yetinilmesinde, görevin kavratılması, araç ve yöntemler hakkında yol gösterilmemiş olmasındadır. Böyle bir tarzın önderliği altında görevler başarılamaz veya kalıcı başarılar oluşmaz.

"Bürokrasinin bir belirtisi, kayıtsızlık ya da baştan savmacılık yüzünden çalışmada gevşekliliktir. ...buyrukçuluk da başka bir belirtidir" (Mao). Gerek "çalışmada gevşeklilik" ve gerekse "buyrukçuluk" politikaya uzaklık, politikayla arasına koyduğu mesafeden kaynaklanır. Bürokratik tarzın bu özelliklerine, özellikle poli-

tik geçmişi olan semtlerdeki halkımız çokça tanık olmuştur. Çeşitli eylem ve etkinliklere katılımlarını istemek veya imkanlarını talep etmek için genellikle buyrukçu tarza başvurulmuştur. Sorunu kavratmayan, ikna etmekten uzak dayatmacı ve zorlamacı bir tarz olan buyrukçuluk, kitlelerin uzaklaşmasına, kopmasına, tepki biriktirmesine yol açmıştır. Diğer bir uç olan "çalışmada gevşeklilik" de kitlelerin kopmasına götürür. Bu bürokratik önderlik tarzı güç ve imkanlarını devrim için seferber etmesi yönünde ikna edilmesi halinde, kitlelerin nasıl bir güce ve neye muktedir olduğunu kavramamıştır. Değişen koşullar, izlenen yanlış politikalara ek olarak uygulanan bu bürokratik tarz emekçi semtlerde kitlelerden kopuşa yol açmıştır. Çalışmada gevşeklilik ve buyrukçu olan bürokratik tarzı Mao'nun söylediği gibi "reddetmeliyiz, bizim kitleleri ikna edecek enerjik çalışmaya ihtiyacımız var."

Kitleleri ikna etmek onun zihninde geçenleri, yaşamı içerisinde somut karşılığı olanı, önceliklerini, hissettiklerini bilmekle ve anlamakla ilişkili bir meseledir. Bu bizatihi "kitlelerden kitlelere" demektir. MLM kitle çizgisi anlayışı doğru bir önderlik tarzının da kapısını aralıyor. Doğru önderlik tarzı komünist hareketi kitlelerle buluşturan, birleştiren tarzıdır. Kitlelerin gerçekliği yani içerisinde bulunduğu durum belirleyicidir, bu durumu kavrandığı ölçüde politikalarımız kitlelere dönük, somut ve gerçeğe dair olacaktır. Kitlelerin eğilimlerini veya taleplerini objektif biçimde tespit etmek MLM önderlik tarzı için bir basamaktır, genel siyasetimizi bu özel duruma uyarlamak gerekir. Yani kitlelerin talebinde içerili olan ve komprador patron ağalarının çıkarlarıyla çatışan talepleri iktidar mücadelemize bağlamamız gerekir. Kitleler adına geliştirildiği söylenmesine rağmen kitlelerin zerre ilgi göstermediği politikalar hiç de az değildir. Kitlelerin durumu, öznel ve nesnel gerçeklikleri incelenerek değil, kendi düşüncelerinden hareketle biçimlenmiş politikaların kitleler arasında bir karşılık bulması olası değil. Bu nokta MLM önderlik tarzı ile bürokratik-özelci önderlik tarzı

arasındaki önemli ayırım noktasıdır. Mao şöyle diyordu: *"Mücadele sertleştikçe öznelci ve bürokratik önderlik yöntemlerini bütünüyle yok etmek için komünistlerin önderliklerini geniş kitlelerin talepleriyle daha sıkı kaynaştırmalarına ve genel çağrılarını özel rehberlikle daha sıkı birleştirmelerine daha çok ihtiyaç duyulacaktır. Öznelciler ve bürokratlar, önderliği kitlelerle ve geneli özelle birleştirme ilkelerini anlamazlar; Parti çalışmasının gelişmesini büyük ölçüde engellerler. Öznelci ve bürokratik önderlik yöntemleriyle mücadele etmek için, bilimsel Marksist önderlik yöntemlerini genişlemesine ve derinlemesine yaygınlaştırmalıyız."* (Mao Zedung, Seçme Eserler, 3. Cilt, sf:128)

Bilimsel MLM yöntem, gerçeği olgularda aramaktır. Kitleler özgülünde olgu kitlelerdir, arayacağımız gerçek ise kitlelerin çelişkileri, bu çelişkiler içerisinde verili aşamada öne çıkmıştır. Kuşkusuz her gün yirmi dört saat kitleler arasında olmak kitlelerin gerçekliğine bizi götürmez. Bunun için koşulları, kitleleri incelememiz gerekir. Kitle çalışmamızın önemli sorunlarından biri budur, yani kitleler içerisinde "yoğun" diyeceğimiz çalışmalara rağmen çelişkilerine, sorun ve taleplerine yabancı durumdayız. Bu koşullar edilgen olmaya, çalışmada gevşekliğe doğru yönelmemize veya buyrukçu tarzı beslemeye yol açar. Kitlelerden kopuk olmayı dört duvar arasında yaşamakla sınırlamayalım, bunun bir de derya içre olup, deryayı bilmez hali var. Kitleri incelemekten uzak durur, rutin işlerimizle sınırlı bir kitle ilişkisi geliştirirsek önderliği kitlelerle, geneli özelle birleştirme tarzına hayat vermemiz nasıl mümkün olsun?

Kolektif içerisinde bürokratik tarzdan bahsedebilir miyiz, evet bahsedebiliriz. Balık tutmayı öğretmeye kalkışmayan, yürünecek yol hakkında bilgi vermekten uzak duran, karşı karşıya gelinmesi muhtemel sorunlarla ilgili donatmayan, görev saptamakla, görev vermekle kalan tarz bürokratik tarzıdır. Oysa Mao yöntem sorunu çözülmeden görev hakkında konuşmak yararsızdır, diyordu. Aynı bürokrat tarzı kitle çalışmasında da rastlıyoruz. Kendimizi ve yoldaşlarımızı inceleyelim, bürokratism gibi üzerimizdeki burjuva etkilere, zaafılara karşı etkin bir mücadele yürütelim.

TC'NİN DIŞ POLİTİKADA ÇÖKÜNTÜ HALİ

Rus emperyalizminin Ukrayna işgalinin ardından, ABD emperyalizminin başını çektiği NATO kendi içindeki çelişkilerin derinleşen seyrini değiştirmek ve NATO içinde çıkarları birbiri ile çelişik halde bulunan devletlerin bu çıkar mücadelesini daha yumuşak bir zeminde yürütülmesini sağlamaya dair birçok adım atıldı. Yakın geçmişte Libya, Ortadoğu ve Doğu Akdeniz özgülünde cereyan eden ve tüm çevrelerce görünen NATO içinde yer alan devletler arasındaki çekişmeler de bu sebeple daha düşük yoğunlukta seyretmeye başladı. Bununla birlikte özellikle uşak devletlere yakın zamana kadar çizilen esnek sınırlar, yani birbirleri ile mücadele edebilme ve kimin daha iyi uşaklık edebileceğine dair sınırlar daraltıldı, NATO ve müttefikleri içi gergin hat biraz daha yumuşatıldı. Ancak tümüyle ortadan kaldırılmadı, sadece emperyalist kutuplar arası çelişkilerin sertleşmesinin yarattığı ekonomik, askeri ve politik krizlerin daha iyi karşılanabilmesi adına bir ihtiyacın ürünü olarak bu mücadele geri bırakıldı. Doğu Akdeniz ve Ege'de de ilk etapta böylesi bir süreç yaşandı. Ancak özellikle bir kriz yumağı içinde çırpınan TC açısından emperyalistlerin kendisine tanıdığı hareket serbestisi olan alanları zorlama politikaları devam etmektedir. İçinde bulunduğu yoğun kriz hali başka bir yön izlemesine olanak vermemektedir. Bu sebeple içeride aralıksız saldırı politikalarını takip etmeye devam etmekte, dış politika-

da da alan buldukça bu politikayı sahaya sürmeye çalışmaktadır.

Kriz halinin ve emperyalist çelişkilerin derinleşmesi ile birlikte kısa süre öncesine kadar bölgede emperyalistlere uşaklık etmede yarış içerisinde olduğu Körfez ülkeleri gibi birçok devletle gerilimi yumuşatmış, hem emperyalistlerin birbiri arasındaki çekişmede bir rol bulabilmek hem de sıcak para akışı sağlamak için bu sözde diplomasi politikasına tutunmuştur. İsrail ile karşılıklı büyükelçilerin dahi atanacağı konuşulurken, dış politikada tükenmişlik TC açısından öyle bir hale gelmiştir ki Esad ile istihbarat düzeyinde görüşmeler sağlandığı açıktan ifade edilmeye başlanmıştır. Esad ve Erdoğan'ın doğrudan görüşme planları dahi artık dillendirilir duruma gelmiştir.

DOĞU AKDENİZ GERİLİMİ ve TC'NİN DIŞINDA KALDIĞI ÇEMBER

Ancak tüm bu yumuşama ifadelerinin içinde Yunanistan ile gerilimin arttığı izlenimi verilmeye çalışılmaktadır. Geçtiğimiz yıllarda özellikle Oruç Reis isimli sondaj gemisinin tartışmalı MEB (Münhasır Ekonomik Bölge) alanlarında sondaj çalışmalarını yapması ile zirveye çıkmıştır. Uzun yıllardır iki ülke arasında, azınlık sorununu, Kıbrıs işgali, deniz ve hava yetki alanları, adaların silahlandırılması ve egemenlik ihtilafı zaten mevcut iken; tüm bu ihtilafı MEB çatışması da eklenmiştir. Özellikle Kıbrıs çevresi

ve Doğu Akdeniz'de başkaca birçok alanda zengin doğalgaz yataklarının keşfi, tüm bu ihtilafın yeniden alevlendirilmesine sebebiyet vermiştir. Doğu Akdeniz hidrokarbon yatakları için Mısır, İsrail, Güney Kıbrıs ve Yunanistan arasında bir ortaklık oluşturulmuş; toplamda 122 trilyon metreküp rezervin olduğu düşünülen bu alanda ABD merkezli Exxon Mobil ve Fransa merkezli Total şirketleri başta olmak üzere alandaki kaynakların talanına ilişkin ihaleler sunulmuştur. Bu ortaklıktan Türkiye dışarıda bırakılmış, bunun üzerine kendi arama-tarama faaliyetlerine başlamış ve emperyalistlerden bir rol kapabilmek umudu ile sahaya çıkmıştır. Aynı zamanda Libya'da tutunduğu rolünü de bu alandaki çekişmede kullanarak bir deniz yetki anlaşması imzalamış ve bu anlaşmaya göre Girit'in güneybatısına kadar uzanan bir bölgede Türkiye, yetki iddiasında bulunmaktadır. Doğu Akdeniz'de Yunanistan ve Kıbrıs'ın büyük bir deniz yetki alanı bulunmakta ve neredeyse Türkiye bu alanların tamamen dışında kalmaktadır. Türkiye ise bu alanda pay sahibi olabilmek adına Münhasır Ekonomik Bölge tartışmalarında belirleyici olanın "kıta sahanlığı" olduğu, adaların kıta sahanlığına sahip olamayacağı (Yunanistan'ın bir ada ülkesi olmamasına dayanarak) yani yalnızca karasuları gibi dar bir bölgeye sahip olacağı, aynı zamanda Kuzey Kıbrıs'a da geniş bir yetki alanı ilan ederek, Yunanistan adalarından içerilere kadar geniş bir

bölgede hak iddia etmektedir. Yani Türkiye'nin iddiasının kabul görmesi halinde Türkiye, bir yandan Mısır kıta sahanlığına, diğer yandan Girit çevresine kadar geniş bir bölgede hak sahibi olacaktır. Türkiye'nin bu politikasını, uluslararası politik arenada ihtilafli durumlarda tarafların pazarlığı en üst perdeden açması için kullanılan maksimalist iddialar olarak değerlendirmek bir yana, niçin bu denli "egemenlik" tartışması ortaya çıkaracak kadar keskin iddialar ile sahaya adım attığını da açıklamak gerekmektedir. Özellikle Afrika'da kendisine son yıllarda özellikle ABD emperyalizmi tarafından biçilen kimi ileri karakol görevleri, Türkiye'nin bu sahada daha iddialı bir figür olarak yer edinebileceği fikrine yol açmıştır. Bir diğer olgu ve esas sorun ise bu bölgenin ekonomik ve stratejik önemi sebebi ile emperyalizme layık bir biçimde hem ileri karakolluk görevlerini daha üst düzeyde yerine getirebilme hem de bu alandan ekonomik fayda elde edebilme amacı oluşturmaktadır. Ancak bölgede kendisi gibi benzer çıkarlar için aynı paydada mücadele etmek isteyen uşak karakterde başkaca geri devletler de mevcuttur. Bu sebeple bu alandaki politik ve ekonomik olarak kendilerine bütün pastadan küçük kırıntılar düşmesine olanak tanıyacak her mücadeleye, emperyalistlerin izin verdiği ölçüde girmekten geri durmamaktadırlar. Girit Adasının Güney kısmı yani Yunanistan sahası içinde yer alan 40.000 kilometreka-

relik bir alanda Exxon Mobil ve Total şirketleri ile Yunan Petrollerinin konsorsiyumunda Yunanistan'ın payının yüzde 20 olduğu belirtilmektedir. Yani bölgedeki uşak devletler Türkiye ve Yunanistan arasında yürütülen çatışma, hidrokarbon yataklarının hakimiyeti mücadelesi veya sınırların nasıl çizileceği mücadelesi değil; bu maksimum yüzde 20 dolaylarında olacak emperyalistlerden artan kırıntının nasıl paylaşılacağına mücadelesidir.

"YUMUŞAMA" GİRİŞİMLERİ ve KONTROLLÜ GERİNLİK SİYASETİ!

Bu alandaki arama tarama faaliyetleri, emperyalistlerce ileri zamanlara yayılmış, dolayısı ile gerginlik de düşmeye başlamıştır. Türkiye'nin sondaj gemilerini geri çekmesi, Yunanistan'ın ise Türkiye'nin çekişmeyi ekonomik alan çatışmasından çıkararak geniş çaplı tüm ihtilaflı konuları içine alacak şekilde derinleştirmesinin önüne geçmek için diyalog çağrıları ile birlikte sürecin git gide gerginliğinin azaldığı bir döneme girilmiş, hatta 13 Mart'ta Miçotakis Türkiye'ye gelecekle Erdoğan ile görüşmüş, gerginliğin azaltılması noktasında ciddi ilerlemelerin kaydedildiği imajını vermiştir. Ancak 1 ay gibi kısa bir süre içerisinde tüm bu yumuşama resmi tam tersine çevrilmiştir.

Bu gerginliğin yeniden tırmandırılması ise Türkiye'nin kullanışlı bir uşak olarak yeterli rolün kendisine biçilmediğine dair oluşan hezeyan halidir. Son dönemde ABD emperyalizminin Avrupa ve Balkanlarda askeri varlığını artırma politikalarının bir ürünü olarak Yunanistan'ı devasa bir ABD askeri üssüne çevirmesi, Türkiye'nin Ege ve Doğu Akdeniz'deki rolünün azalmasına ya da sınırlanmasına sebep olmaktadır. Ancak iki devletin de üst notadan "gerginliği tırmandıran" açıklamalarına rağmen sahaya yansıyan gerginlik, iki yıl öncesine göre gerginliğin çok alt seviyelerde olduğu yönündedir.

GERİLEN İLİŞKİLER SAHADA NASIL KARŞILIK BULUYOR?

Son on yılların konusu olan "hava sahası ihlallerinin" köpürtülerek servis edilmesi dışında, 2 yıl önce donanma gemilerinin dalaş sırasında çarpışması düzeyinde bir gerginliğin olmadığı bilinmektedir. Elbette NATO içerisinde yer alan ve aynı emperyalist kampa uşaklık eden iki devletin arasındaki ihtilaf ve çekişmenin ne yönde seyredeceğinin kaderi de emperyalistlerin elindedir. Onların çizdiği sınırlar içerisinde bu iki gerici devletin birbiri ile rol mücadelesi yürütmesi ve çelişik halde olması emperyalistlerin yararına birçok olanak barındırmaktadır. Ancak bu çelişkinin derinleşerek bir

çatışmaya dönüşmesi ise emperyalistler açısından her zaman istenilen bir şey değildir. Ege ve Doğu Akdeniz gibi hem ticari hem de askeri anlamda ciddi stratejik öneme sahip bir alanın iki yakasını tutan bu iki devletin arasındaki çatışmanın alevlenmesi, bu bölgede NATO ve ABD emperyalizminin de kontrolünün zayıflaması anlamına gelmektedir. Bu sebeple Rus emperyalizmine yönelik kısıcın daraltılması hamlesinde önemli bir payı olan bu alanda herhangi bir sıcak çatışmaya mahal vermeleri olası görünmemektedir. Kamuoyuna yansıyan savaş uçakları arasında yaşanan "it dalaşı" haberlerinin dönem dönem yoğunluğunun artması ise Yunanistan ve Türkiye arasında yeni olmayan, on yıllardır süregelen ve artık rutin olarak adlandırılabilir bir durumdur.

Bununla birlikte TC yeni sondaj gemilerini sahaya sürmekte, ancak bunlardan kısa süre içinde göreve başlayacak olanlardan bir tanesini olan Abdülhamid Han gemisinin Doğu Akdeniz'de görev alacağı ancak, Kıbrıs ve Yunanistan'ın ilan ettiği görev alanlarının dışında yer alacağı belirtildi. Yani bu görevlendirmeden de bir gerilimin tırmanması beklenmemektedir. Ayrıca bu alandaki doğal gaz rezervinin keşfi, gerekli alt yapı çalışmalarının yürütülmesi, çıkarılması ve lojistiği; hem çok maliyetli hem de yıllara yayılacak bir süreçtir. Henüz araştırma faaliyetleri dahi emperyalist tekellerce sürece yayılarak ilerlemekteyken uşaklık çekişmesinin de yüksek perdeden devam etmesine yol açacak bir yerde durmamaktadır.

İki ülke arasındaki gergin hat, iki ülkenin halklarının egemen yerel gerici güçlere ve emperyalistlere karşı ortak mücadele geliştirmelerinin de engellenmesi adına korunmaktadır. İki ülke de kendi iç kamuoyunda bu gerginlik vesilesi ile şoven dalgayı diri tutmakta ve "ulusal beka" söylemleri ile iktidar konumlarını pekiştirmeye çalışmaktadır. İki gerici devlet arasında birçok ihtilafın bulunduğu muhakkaktır, bu ihtilafın üzerinden oluşturulan gerginliğe zaman zaman ihtiyaç duymaktadırlar. Ekonomik olarak içerisinde buldukları çöküntü halini bu gibi suni gerginliklerle gölgelemeye, halkı gerçek sorun ve çıkarlarından uzaklaştırmaya çalışmakta ve kendi gerici çıkarlarının hizmetinde tutmaya çalışmaktadırlar. Özellikle iki gerici uşak devletin de politikalarında sıklıkla işledikleri düşmanlık hukuğu, onların çıkar çatışmasının niteliği berrak bir şekilde açığa çıkmaya başladıkça, halklar arasında karşılık bulmamakta ve öfke artık daha fazla gerici egemen sınıflara ve onların şoven politikalarına karşı yönelmektedir.

İskoçya'da temizlik işçilerinin grevi sürüyor

HABER MERKEZİ- İskoçya'nın başkenti Edinburgh'ta temizlik işçilerinin 10. günü geride bırakan grevi nedeniyle sokaklardaki çöp yığınları giderek artıyor

Başkentteki temizlik çalışanlarının, dünyaca ünlü "Edinburgh Fringe Festivali"yle eş zamanlı düzenlediği ve 30 Ağustos'a kadar sürecek iş bırakma kararı nedeniyle çok sayıda sokak ve meydana çöp bidonlarının dolup taşıdığı gözlemlendi.

Grevin düzenlendiği başkent, dünyanın en büyük görsel sanat etkinliği sayılan Edinburgh Fringe Festivali nedeniyle çok sayıda yer-

li ve yabancı ziyaretçinin yanı sıra birçok sanatçıyı ağırlıyor.

Maaş zammına ilişkin henüz uzlaşma sağlanamadı

Temizlik işçileri, şu ana kadar enflasyonun altındaki maaş zammı tekliflerini geri çevirirken sendikalar ve yerel meclis arasındaki görüşmelerde henüz uzlaşma sağlanamadı.

Edinburgh'ta temizlik işçilerinin grevi sürerken Glasgow, Dundee ve Aberdeen dahil bazı büyük İskoç şehirlerindeki çalışanlar da greve katıldı.

Hollanda'da demiryolu işçileri grevde

HABER MERKEZİ- Hollanda işçi Sendikaları Konfederasyonu (FNV) ve diğer sendikaların çağrısıyla, ülkenin kuzey bölgesinde başlayan 24 saatlik grev, 31 Ağustos'a kadar farklı bölgelerde dönüşümlü devam edecek.

Rotterdam ve Lahey gibi büyük şehirlerin bulunduğu ülkenin batı bölgesinde 24 saatlik grev yapan demir yolu çalışanları, başkent Amsterdam'ın bulunduğu kuzey-batı bölgesinde, salı günü ülkenin ortasında bulunan kentlerde, sonrasında ise doğu ve kuzey bölgelerinde greve gidecek.

Sendikalar, ülkedeki enflasyonun yükselmesi ve alım gücünün düşmesi nedeniyle Nederlandse Spoorwegen (NS) çalışanlarının aylık maaşının brüt 100 avro artırılmasını ve işçilere bir kereye mahsus 600 avro ödeme yapılmasını talep ediyor.

NS ise talebin fazla olduğunu belirterek, Covid-19 krizi nedeniyle hâlâ mali açıdan zor durumda olduklarını savunuyor.

FNV, grevlerden sonra NS'nin hâlâ taleplerini kabul etmemesi halinde ulusal grevlerin yapılacağını duyurdu.

EMPERYALİZMİN KRİZİ DERİNLEŞİYOR, YARI SÖMÜRGELEDE İSYAN YAYILIYOR!

Emperyalist kapitalist sistemlerin bir ekonomik kriz içerisinde. Özellikle 2008 sonrası ABD merkezli yaşanan finans krizinin ve devamında üretim krizinin, alınan tedbirlere rağmen ötelenemediği bir gerçektir. Kısa bir soluk molası dışında dünyayı kasıp kavuran sürecin ağır yükü hiç kuşkusuz yarı sömürgelerde daha sert bir biçimde yaşanmaktadır. Bu, emperyalist sistemin krizin faturasını yarı sömürgelere yıkarak kendini yenileme çabası ya da daha doğru tanımlamayla işin doğası gereği yarı sömürge ülkelerdeki sömür-talan ve bağımlılık ilişkilerinin derinleşmesine yol açmaktadır. Kuşkusuz emperyalistler krizin faturasını yarı sömürgelere yıkarken kendisi için kullanışlı olan yerli egemen sınıfları kollamaktadır. Emperyalizm yarı sömürgelerde yer altı-yer üstü kaynaklara göz dikerek ve esas olarak da emek sömürsü üzerinden krizin bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçilere ödetmektedir. Önceki krizlerin aksine 2008 krizinin süregelen hali kısa bir soluğa rağmen bugüne taşınmıştır. Bölgesel savaşlar, Rusya'nın Ukrayna'yı işgali ve emperyalistlerin kıskırtmasıyla haksız bir savaşa dönüşen yapısı, özellikle akaryakıt ve doğal gaz krizini tetiklemiştir. Nihayetinde 2019 yılından bu yana devam eden ve dünyayı kasıp kavuran pandemiyi tetiklediği üretim krizi ile soluk borusu patlamış vaziyette kendisini derinden hissettirmeye başlamıştır.

Dışa bağımlılığın sonucu olarak ortaya çıkan akaryakıt ve gıda krizi, yaşam pahalılığı ve bununla paralel ortaya çıkan enflasyon yarı sömürgelerdeki krizi büyütülmektedir. Bu durum emperyalizmin finansal krizinin etkileriyle birleşince emekçilerin en temel yaşam ürünlerine dahi ulaşması zor bir hale gelmiştir. Geniş halk yığınları açlığa ve sefaletle daha fazla mahkûm bırakılmaktadır.

Bu süreçte tüm gemiler su almakta, yarı sömürgelerde su alan delikler daha fazla büyümekte, ancak "kürek mahkûmları" ve tayfalardan daha fazla aç ve susuz kalması beklenerek fedakârlık(!) istenmektedir. Bu esas olarak sömürü çarkının daha fazla sıkışması anlamına gelmektedir. Her ekonomik kriz nihayetinde yapısal

ve politik anlamda bir krizi mayalar ve egemenlerin yönetme kabiliyetleri zayıflar. Bunun sonucu olarak emperyalizmin güdümündeki faşist iktidarlar krize paralel olarak baskı ve yasak politikalarını daha fazla koyulaştırır. Tüm bu süreç artık öfkenin dışarı taşıdığı koşulları da beraberinde getirir. Bunun en yakın örneği "Arap Baharı" olarak tanımlanan 2011'de halk isyanlarının çıkışını tetikleme olmuştur. Bugün yine bu minvalde gelişen ve krizin etkilerini daha derin hisseden yarı sömürgelerdeki işçi ve emekçilerin isyanları dalga dalga büyüyerek egemenlerin korkuları olma-ya başlamıştır. Özellikle Asya-Pasifik ve Afrika kıtasında daha görünür ve sokaklara taşan halkın isyan dalgası ekonomik krizin evrildiği siyasi (yönetim) krizinin ürünü olmaktadır.

Emperyalist hegemonya savaşının bu bölgelerde daha fazla ağırlık kazanmasıyla artan siyasi kriz, ekonomik krizin etkileriyle birleşmektedir.

ABD ve AB emperyalistlerinin katmerli sömürü politikalarıyla yoğunlaştığı Asya-Pasifik ve Afrika ekseninde hegemonya savaşının ağırlıklı olarak ekonomik merkezli tarafı olan Çin arasında gelişen emperyalist savaş kıskırtıcılığı ve pazar savaşı emekçileri dünden daha fazla etkilemektedir. Bir yandan bağımlılığı derinleştirerek krizin faturasını buralardaki yarı sömürgelere yükleyen ABD-AB emperyalistleri diğer yandan çeşitli hamlelerle bu hegemonyayı kırmaya dönük, ekonomik bağımlılığı tesis etmeye çalışan Çin Sosyal Emperyalistlerinin dalaşı bölgede sahnelenmektedir. "Fillerin tepiştiği çimenlerin ezildiği" bir gerçeklik olarak ortaya çıkmaktadır. Özellikle son ekonomik krizin pençesinde debelenen yarı sömürgeler üzerinde Çin'in ekonomik hamleleri, ABD-AB

emperyalistlerinin hegemonyasını kırmaya dönük gelişmelerle yüklüdür. Çin ağustos ayında yaptığı bir açıklamayla krizle debelenen kimi yarı-sömürge (yaklaşık 40 ülkeye) ülkelere verdiği kredilerin geri ödemelerini iptal ettiğini duyurdu. Bu hamle ekonomik yardım adı altında yarı sömürge ülkelerdeki egemen sınıflara yönelik Çin tarafından "iyi niyetli" ve "krizden çıkmaya yardımcı" olacak hamleler olarak tanımlandı. Çin bu yönelimi ile diğer emperyalist güçleri kast ederek bir "ekonomik savaş" olmadığını söylese de bu hamle hegemonya savaşında ileriye doğru atılan, bağımlılık ilişkisini derinleştiren ve emperyalist çıkarılara dayanan bir hamledir. Batılı emperyalistler Çin'in bu hamlesini "borç tuzağı diplomasisi" olarak tanımlamış ve gelişmenin karakterini

taşımakla kodlanmış yarı sömürgelerde patlak vermesi tesadüf değildir. Eşitsiz gelişime paralel açık sınırının en yoğun yaşandığı ve krizle paralel artan gıda fiyatları en can alıcı çelişkilerdir. Öfkenin mayalandığı yarı sömürgelerde kronik bir şekilde emek sömürsü ve açlık emekçilerin şah damarını etkileyen son basınç noktası olmaktadır. Kaybedecek hiçbir şeyleri olmayanlar ayaklanmakta, isyanları örgütlemektedir. Bangladeş'ten Güney Afrika'ya, Sri Lanka'dan Haiti'ye, Sudan'dan Nijerya'ya, Peru ve Arjantin'e kadar uzanan kendiliğinden öfke bir kez daha sokaklara akmaktadır. Bu isyanlar anti emperyalist dinamiği bağrında taşıyarak şimdilik insanca yaşam talebiyle ilerlemektedir. Bu ilerlemenin hangi kanala akacağı, sürekliliği ve egemen sınıfların "emekçilerin isyanına yönelik korkusunu" hangi şiddette etkileyeceği ve sisteme ne şekilde yöneleceği önemlidir. **"Sınıf mücadelesinin olağan sayılabilecek akışının kendisi bile şiddetlidir, yıkıcıdır, sarsıcıdır. Bu çatışmadan doğan enerji birikerek yeni kanallara, yeni mecralara akmaktadır. Daha farklı koordinatlarında, daha büyük bir basınçla gerçekleşen patlamalar işte bu birikimin eseridir. (Partizan sayı:80)"** Önemli olan kendiliğinden patlamaları tetikleyecek proleter önderliğin yerleştiği füyüdedir.

emperyalist hegemonya mücadelesi parantezine hızla almıştır.

Ancak bu türden "yardımların" dahi yarı sömürgelerdeki krizin derdine deva olamayacağı nettir. Enflasyon neredeyse tüm ülkelerde ciddi biçimde artıyor. Emperyalist merkezlerde birçok ülke resesyon dönemini yaşamaktadır. Emperyalizm yarı sömürgeler üzerindeki bağımlı ilişkisini derinleştirerek, krizi aşmaya çalışmaktadır. Hiç kuşkusuz bu durum emperyalist rekabetin daha fazla keskinleşmesi anlamına gelir.

İSYANLAR SOKAKLARA TAŞIYOR

Emperyalist hegemonya savaşının kaskacında ezilen ve ekonomik krizin en ağır yükünü yaşayan emekçiler cephesinden kendiliğinden gelişen halk isyanları patlak vermeye başlamıştır. Bu isyanların, kaskacın en fazla baskıladığı, emperyalist kapitalist sistemin en zayıf ama krizin tüm yükünü

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında, krizlerin ürünü olan kendiliğinden direnişler, devrimlerin mayasını çalmaktadır. Sömürünün, yoksulluğun, adaletsizliğin hüküm sürdüğü koşullarda mayası çalınan devrimlerin ülke koşullarına uygun yol, stratejik çizgisi ve buna önderlik etmekle yazgılı komünist partilerinin misyonunu oynayarak süreci göğüslemesi belirleyicidir. Kendiliğinden direnişlerin akacağı devrim kanalı kendi yolunda akmadığı sürece sonuç veremeyecektir. Bugünün en önemli dezavantajı tam da budur. Yarı sömürge ülkelerde devrimin karakteristik özelliği olan Yeni Demokratik Devrim ve bunun yolu olan Halk Savaşı çizgisinin örgütlenmesi, sistemi temellerinden yıkacak ve yeniyi inşa ederek gerçek kurtuluşu sağlayacak yegâne yoldur.

NEHIRLER GİBİ YAŞADI...

“Yoldaşlar, Zilan, Özlem ve Ekin yoldaşlar şehit düştü, 6 yoldaştan haber alamıyoruz. Düşman birazdan indirmelere başlar. Hızlı bir şekilde küçük gruplara ayrılıp mevzilenmemiz gerek... Deniz, Derya ve diğer yoldaşlar da konumlandı. Savunma gruplarıyla bağlantımız yok. Onlar da uçak vuruşlarını duymuşlardır, yoldaşlar üzerlerine düşeni yapacaktır. Şimdi Özgür ve Çiğdem yoldaşlar, grupları belirleyip nerelerde mevzilenileceğini ayarlayacaklar. Düşman kapsamlı bir operasyon yapabilir. Her grup yanına birkaç gün yetecek kadar erzak ve su alsın. Operasyon uzun sürebilir. Her şeye hazırlıklı olmalıyız.”

Nubar yoldaş bu sözleri söylerken kimsenin gözüne bakmamaya çalışıyordu. Hepimiz soluksuz onun açıklamalarını dinliyorduk. Uçak vuruşlarını hepimiz görmüştük ama kimse kondukmak istemiyordu. Gözlerini kaçırmaya çalıştığı bir an göz göze geldik. Gözlerimizde o anda yaşadığımız acıyı gördük ikimiz de. O an çok önemli bir görevle yüz yüze olduğumuzu biliyorduk. Şimdi acılarımızı bastırma, yola devam etme zamanıydı... Kimse bir şey demedi. O andaki sessizliğin içinde nasıl da büyük bir çığlığın gizli olduğunu hissettim... Öyle bir acıydı ki ne kadar bastırırsan bastır, yara kanamaya devam ediyordu. Ve bizim acıya dayanma eşliğimizse sürekli artıyordu...

Yıllar geçti aradan. Ne acılarımız azaldı ne de öfkemiz dindi. Olan sadece acılara dayanma gücümüzün artmasıydı...

Nubar yoldaş, tarihin omuzlarına yüklediği sorumlulukları yüreğinin

derinliklerinde hissetti her zaman. Olanla yetinmedi, her zaman daha iyisine ulaşmak içindi kavgası... Çocukluğu devrimcilerle geçti. Hep sorguladı, sorularına cevap aradı. Aldığı her cevap yeni sorular sormasını sağladı. Yoldaşlarına da soru sormayı öğretirdi. “Sorularımız ne kadar çok olursa kavrayışımız o derece güçlenir yoldaş” derdi...

Lise yıllarında Komsomol’da örgütlendi. O dönem devletin hücre tipi hapisane saldırıları ve buna karşı “hücrelere izin vermeyeceğiz” diyerek yapılan eylemler vardı. Kayıp yakınlarına bir süredir yasaklanan Galatasaray Lisesi, bu kez tutsak yakınlarının eylem adresi olmuştu. Tutsak yakınları her cumartesi Galatasaray Lisesi’ne çıkmaya, polislin saldırıları sırasında tutsakların sesini duyurmaya çalışıyordu. Nubar yoldaş da henüz 17 yaşındayken Cumartesi eylemlerinde tanıştı polis işkencesiyle... “Celladın bıçağı diriltir beni / Yaramın üstünde yürütür beni/ Halkım için ölmek yüceltir beni / Bunu böyle bilsin işkenceciler...” marşını işkencecilerin yüzüne haykırdığında gözaltındaki herkesin direnme gücünü artırmıştı. Yediği her dayakta sesi daha güçlü ve daha öfkeli çıkıyordu. Daha ilk eylemde herkesin saygısını kazanmıştı, ilk eylemde kendi gücünün farkına varmıştı... Yıllar sonra (Eylül 2017) gerilla alanında bir yoldaşına yazdığı mektupta güç meselesini şöyle tanımlıyordu... “Yoldaş, insan tek başına güçlü değil. Hani güç meselesini tartışıyorduk ya benim kendimden doğru ulaştığım sonuç bu. Sadece bilinç ve inanç değil aynı yola baş koyduğu, aynı şeylere

sevinip üzüldüğü yoldaşları da güçlü kılıyor insanı. Ben böyle anlıyorum ve senin de bunu anladığını biliyorum... Zor zamanlardan geçiyoruz. Ve bu zor zamanlar bize güçlenmeyi ve gelişimi bahsedecek, yeterince çaba gösterirsek nimetlerinden faydalanabiliriz...”

Hızlı geliyordu Nubar yoldaş. Örgütlendikten kısa bir süre sonra illegal faaliyete geçti. Komsomol’a yönelik bir operasyonda tutuklandı. Dışarda hücrelere karşı eylem yapan Nubar yoldaş kısa bir süre sonra da hapisanede tecride karşı bedenini set yapmıştı. Ölüm orucuna başladı daha 19 yaşındayken. 248 gün bütün hücreleriyle direndi. Ölüm orucu eylemini zayıflatmak için yapılan tahliye saldırılarına karşı büyük bir irade ortaya koyarak her muayenede sağlam raporu almaya çalıştı. Umut dolu mektuplar gönderdi yoldaşlarına... Tahliye olduğunda kısa süren tedavi sürecinden sonra yeniden illegal faaliyete kaldığı yerden devam etti omuzlarında yeni sorumluluklarla... 2006 Nisan’ında Komsomol’a yapılan operasyonda yeniden tutuklandı. Üç yıllık tutukluluk sürecini kendi deymiyle dolu dolu geçirdi. Okumayı, araştırmayı, tartışmayı severdi Nubar yoldaş. Politik birikiminin önemli bölümünü tutsaklık sürecinde edindiğini söyler, hapisanelerin kişinin öz disiplini edinmesindeki yerini anlatırdı. 2009 yılında tahliye edildiğinde Partinin gerilla alanında görevlendirmesi üzerine kısa sürede gerilla alanındaki yerini aldı...

“İçinde yaşadığımız zaman bana en çok 2 Şubat ve sonrasını hatırlatıyor. Hangisi daha ağırdı bilmiyorum ama

dünyayı olanca ağırlığıyla omuzlarının arasında hissettiğim zamanlardı. Şimdi de öyle... Henüz ne yapacağımızı bilmiyoruz, zorluyor, zorlanıyorduk. Bir taraftan çabalıyor, bir taraftan elimizi kanayan yaramıza bastırıyorduk. Nazım’ın “zafere dair” şiirinde dediği gibi “korkunç ellerinle bastırıp yarını/dayanılmakta ağrıya”... Fakat beni hep diri tutan gelecek günlere dair umudum oldu. Ve hep biliyordum ki o günler kendi başına gelmeyecek. Ciddi bir çaba, emek, fedakârlık gerektiriyor. Beni kendi adıma en çok korkutan bütün bunları gösterememek olmuştur hep... İşte o zaman geleceğe dair umut tükenmiş olur. Ancak bu umudu tüketmeye niyetimiz yok, gerekirse kanımızla besleyerek diri tutuyoruz çünkü... Üstelik sadece bize ait olan değil, milyarlarca insanı bağlayan bir kaderden bahsediyoruz...”

Mercan dağlarında altı yoldaş ölüm-süzlüğe uğurladığımızda yazmıştı bu sözleri. 2 Şubat tarihi, O ve özellikle 2 Şubat’a tanıklık eden yoldaşlar açısından gerçeklikle yüzleşme ve harekete geçme açısından bir dönüm noktası olmuştu. Nubar yoldaş, üzerine düşen sorumluluğun bilincindeydi. Kendisine çevrilen gözlerdeki anlamı çok iyi biliyordu. Tereddüt etmedi. “Yapabilir miyim?” değil “yapacağım” dedi. Sefagül yoldaştan boşalan Bölge Siyasi Komiserliği görevini devraldı. Yaralar hızla sarıldı ve dediği gibi “ciddi bir çaba ve emek”le yürüyüş devam etti...

Yola uzun bakanlar önündeki engelleri daha iyi gördüğünden yürüyüş güzergahını da ona göre ayarlar. Ne-

relerde engeller vardır, en güvenli nerelerden gidilir, pusu yerleri neredir gibi daha birçok şey yaşayarak, deneyimlenerek pratikten öğrenilir. Ama yeni bir gerilla yürürken çoğunlukla uzağa değil de burnunun ucuna baktığından neredeyse her çukura düşer, her taşa takılırdı. Bir anlamda düşe kalka öğrenilirdi yürüyüş... Nubar yoldaş, yürüyüş sırasında düşen yoldaşlara, "Öğrenmek insanın kendi pratiğinde olur. Ayaklarınız araziye zamanla alışacak. Ben de yeni geldiğimde çok düştüm, hâlâ da düşünüyorum" diyerek rahatlatmaya çalışırdı.

İyi bir öğretmendi Nubar yoldaş. Aynı zamanda iyi de bir dinleyiciydi. Özellikle genç yoldaşları gözlemler, onlardaki potansiyeli açığa çıkarmaya çalışır kendi gerçeklikleriyle yüzleşmelerine yardım ederdi. Genç kadın yoldaşların savaşa katılımına özel önem verir, geleceğin temellerini bu yoldaşlarla birlikte atacağımıza inanırdı. Daha 17 yaşında olmasına

rağmen Rosa yoldaşın öğrenme azmi ve kavrayışı bu düşüncesini güçlendiriyordu. "Bu yoldaşta ciddi potansiyel var, bu potansiyeli açığa çıkarmasına yardımcı olabilirsek, geleceğin kadrosu olabilir" değerlendirmesini yapmıştı.

Örgütün ciddi bir potansiyel taşıdığını ve özellikle ileri yürümek istiyorsak ayak bağlarından kopmada tereddütsüz olmak gerektiğini söylerdi. Yazdığı bir mektupta bu durumu şöyle ifade etmişti. "Tarih ırmağı yanı başımızda akıp giderken ya onun içine dalacağız ya da kenarında susuzluktan öleceğiz. Mesele bana böyle geliyor. Ve ona atlamak konusunda kendisinden yana bahaneler üretenlerle beraber yüzmeyi düşünmüyorum. Bulduğumuz pozisyonda bu tarihsel bir haksızlık olur..."

Proletarya Partisi içinde sağ tasfiyecilikle mücadele süreci hem Nubar yoldaş için hem de bütün yoldaşlar için kendi gerçekliğimizle yüzleşme

ve partiyi bütün saldırılara karşı korumaya açınsından ciddi bir öğrenme ve mücadele süreci olmuştu. Onun ifadesiyle "sınıf mücadelesi ve devrimin görevlerini yerine getirecek şekilde donanma" bir anlamda partiye yönelen her türlü saldırıya da göğüs germekti. Öyle de yaptı... İçinde bulunduğu anı şu sözlerle tarif etmişti...

"Hayat insana kendini umursamamayı öğretiyor, çelişki ise biz bunu öğrenemeyince çıkıyor. Masadın bıçağa sürmesi gibi bıçak keskinleşiyor, taş eksiliyor. Ama bıçak keskinleşirken eksilir, kim bilir ki bunu... Önemli olan bıçağın keskinliğidir. Çünkü çelikteki eksilmeye tahammül edilir... Tabi bir de beceriksizce bıçağı köreltmek var... Sanmıyorum ki o kadar beceriksiz olalım..."

Nubar yoldaşa göre bir devrimci duruş olamazdı, nehirler gibi coşkulu olmalıydı. Bu yüzden devrimcilerin yaşamını, birikip birikip taşan bir nehire benzetirdi. Kendini soranlara "beni

merak etmeyin su akar yatağını bulur nasılsa" derdi. 38 yıllık ömrünü nehirler gibi yaşadı...

11 yıllık gerilla yaşamında Dersim'de partinin savaş çizgisine önderlik eden Nubar yoldaş, Ovacık'ta 6 Eylül 2020'de başlayan ve bin kişilik askeri güçle üç gün boyunca sürdürülen operasyonda Rosa yoldaş ile birlikte ölümsüzleşti.

Mücadeleye adanmış bir ömrü dolu dolu yaşayan Nubar yoldaşın ilk gözaltına alındığında söylediği,

"...Bu zulüm zinciri kırılacaktır

Halk mahkemeleri kurulacaktır

Faşistlerden hesap sorulacaktır

Bunu böyle bilsin işkenceciler..." sözlerindeki hesap soruculuğu gerçeğe dönüştürmekse bize kaldı.

Bir Yoldaş

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

1 MAYIS MAHALLESİ ŞEHİTLERİ

Her biri ülkenin farklı köşesinden geçimini sağlamak için İstanbul'a gelen ve kendi gibi insanların yanına yerleşenlerin bulunduğu bir mahalle olan 1 Mayıs Mahallesi, 2 Eylül 1977'de devletin azgın saldırılarına sahne oldu. 2 Eylül günü, yaptıkları gecekondular yıkılmak istenince gecekondular halkı devrimcilerle omuz omuza vererek direnişe geçti. Otomatik silah, cop ve panzerlerle halka saldıran devletin karşısında devrimciler de halkla iç içe geçmişti. Çatışmalarda açılan ateş sonucunda Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoglu, Cuma Gül, Hasan Yıldırım ve İsmail Poyraz isimli Partizanlarla birlikte Hasan Kızılkaya, Müzeyyen Keskin ve Hıdır Ulman, 8 yaşındaki bir çocuk ve henüz kundakta olan bir bebek de devlet tarafından katledildi.

Ali Geçgel: Dersim Mazgirt'in Göktepe köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1975'te mücadeleye başladı. İbrahim Kara ve Ali Geçgel, 2 Eylül Cumartesi günü bir işkenceci polisin cezalandırılması eyleminden sonra İzmir'in Hatay semtinin Arapdere mevkiinde arama yapan polislerle çatışmaya girdiler. "Teslim ol"

çağrılarına silahla karşılık veren Partizanlardan Ali Geçgel, düşmanın eline sağ olarak geçti, daha sonra polis tarafından yayılım ateşine tutularak katledildi.

İbrahim Kara: Erzincan'ın Refahiye ilçesine bağlı Resloğlu köyünde doğdu. İnşaat ve fabrika işçiliği yaptığı sırada tanıştı Partizanlarla. İstanbul Anadolu Yakası komutanlarındandı. İzmir'de 2 Eylül 1980'de devletin silahlı güçleri ile girdikleri çatışmada Ali Geçgel ile ölümsüzleştiler.

Pir Hasan Kulaç: Dersim Ovacık Yazıören köyü doğumludur. Pir Hasan Kulaç ailesinin ekonomik durumunun kötü olması nedeni ile okuluna devam edememiş İstanbul'a göç ederek burada işçi olarak çalışmıştır. Bu sırada Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışmıştır. Dersim dağlarında çıkan çatışmada 5 Eylül 1981'de şehit düşmüştür.

Sinan Günel (Halo): 1979 Tokat Almus Çambulak (Dadukta) köyü doğumludur. Ailesiyle beraber göç ettiği İstanbul'da 1998 sonbaharında tutuklandı. 8 ay sonra çıktığında Halk Ordusu'na katıldı. 6 Eylül 2001 gecesi çıkan çatışmada şehit düştü.

Sırma Boyoğlu: 1958 yılında Erzincan'ın Refahiye ilçesinde dünyaya geldi. Ekonomik nedenlerle ailece İstanbul'a göç ederek emekçi bir semt olan Tuzla Yayla Mahallesi'ne yerleştiler. 14 Eylül 1978'de Tuzla'da bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist grubuna aralarında Sırma Boyoğlu

ve Ali Rıza Boyoğlu'nun da bulunduğu devrimci ve demokrat güçler tarafından müdahale edilir. Müdahalenin ardından sivil faşistler silahlı saldırıda bulunur. Sırma Boyoğlu Aldığı kurşun yaraları sonucu şehit düşer.

Ahmet Şahin: 1965 yılında Elbistan'da doğan Ahmet Şahin, 8 Eylül 1989'da şehit düştüğünde Komsomol'un ilk şehididir. Ankara'da tıp öğrenimi gördüğü dönemde örgütlenerek Ankara'da Komsomol'un inşaa görevini üstlenmiştir. Öne çıkan yapıyla birlikte gençliğin önderlerinden biri olmuştur. Ahmet Şahin Amed'de görevlendirilir. Bölgede çeşitli askeri eylemlere imzasını atar. Mersin Osmaniye Polis Karakolu baskını esnasında yaralı olarak tutsak düşen Ahmet Şahin 8 Eylül 1989'da işkencede katledilir.

Munzur Geçgel: Abisi Ali Geçgel'in cenazesini alıp memleketine gitmek üzere İzmir'e giden Munzur Geçgel gözaltına alınır. Munzur üzerine atılmak istenen suçlamaları reddeder, onun bu direngenliğini sindiremeyen işkenceciler 9-10 Eylül 1980'de onu işkencede katlederler.

Erol Volkan İldem (Nubar): 29 Eylül 1982'de İstanbul'da doğdu. Aslen

Sivaslı emekçi bir ailenin ilk çocuğudur. Proletarya Partisi'nin ilişki ağı içinde çocukluğu geçer. Lise yıllarında ise Komsomol içinde örgütlü faaliyete katılmıştır. 2004 yılında Proletarya Partisinin üyesi olur. 2012 yılında Merkez Komite Yedek Üyeliğine atanır. Dersim Gerilla Alanı'nın ideolojik-politik-örgütsel-askeri şekillenmesinde belirleyici düzeydedir. 2015-2016 yılında Proletarya Partisi Merkez Komitesi'nin yeniden şekillendirilmesi tartışmasında parti iradesi ile Merkez Komitesi'ne getirilmiştir. 2019'da gerçekleşen Proletarya Partisi'nin 1. Kongresi'nde de yine oybirliği ile Merkez Komitesi Üyesi olarak seçilmeyi başarmıştır.

6-9 Eylül 2020 tarihleri arasında Dersim Ovacık'a bağlı Büyükköy kırsalında düşmanın tüm savaş araçlarını kullandığı operasyon sırasındaki bombalamalarda, yoldaş Fadime Çakıl (Rosa) ile birlikte ölümsüzleşmiştir.

Fadime Çakıl (Rosa): 5 Mart 1996'da Dersim Mazgirt'e bağlı Alhan köyünde dünyaya geldi. Çocukluğu gerillalarla iç içe geçtiği için devrimcilerle özellikle de Proletarya Partisi'ne sempatisi güçlüydü. 2012 yılında Dersim Atatürk Anadolu Lisesi'nde okurken Komsomol'un lise faaliyetinde örgütlendi. Nergiz ve Çiğdem yoldaşların kaybindan sonra Halk Ordusu Parti Kadın Komitesi'ne atanan Rosa yoldaş, 6-9 Eylül tarihleri arasında Ovacık Büyükköy kırsalında Nubar (Erol Volkan İldem)'le birlikte ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi İleri Militanı ve Halk Ordusu'nun Birim Komutanlarındandı.

MEZEKÖY'DE JES ŞİRKETİNİ DİRENİŞ KARŞILADI

Özellikle Ege bölgesinde yapılmak istenen Jeotermal Enerji Santrali (JES)'lere karşı köylüler tepki göstererek bu kararlara karşı çıkıyor. Yenilenebilir enerji kaynağı olarak gösterilen bu santraller aslında doğayı birçok yönden zehirliyor ve yaşam alanlarına zarar veriyor. JES'lerden yayılan Hidrojen Sülfür (H₂S) ve diğer zehirli gazların etkisi bu santrallerin bölgede yoğunlaşmasıyla daha da artıyor. Hidrojen Sülfür aynı zamanda birçok hastalığın da nedeni olarak gösteriliyor. Türkiye genelinde kansere yakalanma oranı %18 iken Aydın'da son yıllarda bu oranın yüzde 40'ların üzerine çıkması santrallerin ne derecede etki gösterdiğini özetliyor. Cıva, arsenik, amonyak ve borik asit gibi zehirler, yine JES kaynaklı olarak havaya karışıyor. JES şirketlerinin ÇED (Çevre Etki Değerlendirme) raporlarında, zehirli kimyasalların çevreye yayılmasını önlemek için jeotermal suyun alındığı yere geri basılacağı garantisi veriliyor. Ancak bu da sadece söylentiden ibarettir. Çoğu şirket sondaj kuyularından çıkan suları doğaya bırakmaktadır. Zeytincilik Kanunu'na göre gaz çıkartan tesislerin zeytinliklerden en az 3 km uzakta olması gerekirken Aydın, Denizli ve Manisa bölgelerinde "kanun" işlenmektedir. JES'lere karşı açılan davalarda iptal kararı çıkmasına rağmen çalışmalar devam etmiştir. Aydın'ın temel geçim kaynağı olan incir, üzüm, zeytin, pamuk gibi pek çok ürün JES'lerden yayılan gazlardan olumsuz etkilenmiştir. Köylülerin ellerinden arazileri alınarak üretimden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Köylüler arazilerini şirketlere satmaya zorlanmakta ya da "acele kamulaştırma" kararlarıyla mülksüzleştirilmektedir.

Aydın'ın Köşk ilçesine bağlı Mezeköy'de köylülerin yapılmak istenen JES'e karşı direnişi devam ediyor. 2021 yılında, Mezeköy mahallesi 3 kilometre mesafede JES kurulması için çalışmalar başlatıldı. Bu yıl 19 Nisan'da ise Cumhurbaşkanlığı Karar-

namesi ile santral kurulacak arazide kamulaştırma yapıldı. 120 haneli ve yaklaşık 300 kişinin yaşadığı Mezeköy'de "kamulaştırılan" 200 dönümlük arazi içerisinde zeytinlikler, incir ağaçları var.

Ardından da "Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) Raporu gerekli değildir" kararı çıktı. Bu karara tepki gösteren köylüler şirkete dava açtı. Ancak şirketin iş makineleri dava sonuçlanmadan bölgeye sokulmak istendi. Temmuzun sonunda yüzlerce köylü Mezeköy civarında yolu keserek Efendi Tarım adlı şirketin iş makinelerinin alana girmesine izin vermedi. JES'e karşı direneceklerini vurgulayan bir köylü JES şirketine verilen "ÇED gerekli değildir" ve acele kamulaştırma kararına karşı dava açtıklarını belirterek "Biz bu mahkemeler sonuçlanmadan buraya kazma vuramazsınız dedikçe şirket nasıl olsa acele kamulaştırma kararı bizim var, ardımızda devlet var diyerek bölgemize girmeye çalışıyorlar. Şu an 100-200 köylü olduk. Civar köylerden de insanlar toplanmaya başladılar. JES'lerin zararlarını çok iyi biliyoruz. Bölgemizde bir sürü JES santrali ve kuyusu var. Bunlar tarımı, suyu, havayı kirletiyor. O yüzden biz bu JES'leri istemiyoruz. Şirketin makinelerini de bölgemize sokmayacağız." dedi.

Köylüler nöbet tutarak iş makinelerinin arazilerine girmesine engel olmaya çalıştı. 22 Ağustos'ta iş makinelerinin arazilerine gireceğini duyan köylüler arazilerine çıkan yolu trafiğe kapattılar. Bunun üzerine jandarma TOMA'lar eşliğinde araziye girdi ve biber gazı sıkarak köylülere saldırdı. Saldırıda 5 kişi gözaltına alındı.

Saldırılara rağmen köylüler yaşam alanlarını savunmaya devam ettiler. Ertesi gün gece saatlerinde jandarma barikat kurarak köylülerle karşı karşıya geldi. Saldırı sırasında çok sayıda kişi darp edildi ve toplamda 18 kişi gözaltına alındı. Köylüler "Allah Ekber" sloganı ve teşrik tekbiri-

yle jandarmayı durduracaklarını umut ettiler ancak atılan bu sloganlar jandarma saldırısını engellemedi. Saldırıdan önce jandarmanın halkın koruyucusu olduğundan bahseden köylüler aslında arazilerini gasp eden devlet ve şirketin koruyuculuğunu yapan jandarmanın saldırısıyla yüzleşmek zorunda kaldı. Bölgede yaşayan köylülerin siyasi görüşü ne olursa olsun özel mülkiyetlerinde olan arazilerinin devlet eliyle sömürüye açılması çelişkilerinin derinleşmesine neden oldu. Bu çelişkilerle topraklarını hiçbir şirkete vermek istemeyen köylüler saldırıya karşı direndi. Köylü bir kadının "Öldürün beni burada" diyerek barikat önüne yürümesi devletle karşı karşıya gelme halini de açığa çıkartmıştır. Devletin niteliği henüz kavranmasa da jandarmanın özel şirketin emriyle köylülerin arazisine girdiği köylülerce dile getirilmiştir. Köylülerin asıl tepkisi jandarmanın mahkeme emrini beklemeden bölgeye girmesi olmuştur. Bu noktada da jandarmayı o bölgeye sürenin devlet olduğu, mahkeme emirlerinin rant ve sömürü alanlarında işlevsiz olduğu ve birçok bölgede mahkeme emrine rağmen rantın sürdüğü bilinçte eksik kalmıştır. Jandarmaya yüklenen "halkın koruyucusu" misyonu saldırıların ardından kısmen de olsa değişmiştir. Saldırının ardından tepki gösteren köylüler "Çocuğumun rızından kesip vergi veriyorum, siz doyuyorsunuz bunlarla.", "Bizim topraklarımız gasp edilirken göz yumdunuz, gasp ettiniz, bunu siz yaptınız." demiştir.

Köylülerin gözaltına alınmasının ardından alandaki direniş çadırı kaldırıldı ve gece 03.00 sularında bölgeye iş makineleri girdi. Böylece JES çalışmaları başlamış oldu. Köylülerin topraklarından vazgeçmeyeceği mesajı net verilince çözüm bu sefer kaymakamlığın çıkardığı köye giriş-çıkış yasağında bulundu. 29 Ağustos'a kadar Mezeköy'e köylülerin dışında girilmesi "genel ahlakın korunması" gerekçesiyle yasaklandı. Mezeköy'de ika-

met edenlerle birinci derece yakınları dışında başka kişilerin köye girişini önlemek için jandarma bariyerleri ile yollar kapatıldı. Yasak kararında "Sosyal medya platformları ve basın yayın organları üzerinden kamulaştırmaya tepki gösterildiği şeklinde alınan bilgiler doğrultusunda toplumda farklı grupların bir araya gelerek çıkması muhtemel olaylar ile kamu huzur ve güvenliğinin, kişi dokunulmazlığının, emniyetin genel sağlığın ve genel ahlakın, başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunmasının zafiyete uğrayabileceği değerlendirilmektedir." cümleleri geçerken aslında bahsedilen Mezeköylülere yapılan saldırının basında geniş yer kapladığı ve buraya köylüleri desteklemeye gelecek grupların devlet ve şirketin çalışmalarını yavaşlatabileceğinden duyulan endişedir. Buna en kolay çözüm de köye giriş-çıkışı yasaklamakta bulunmuştur.

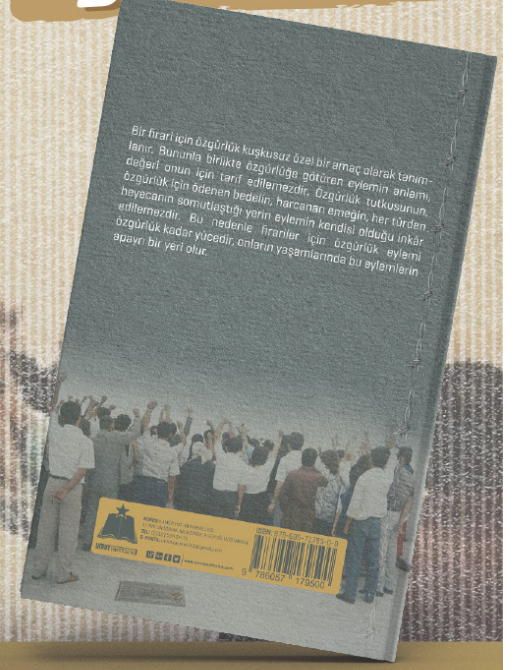
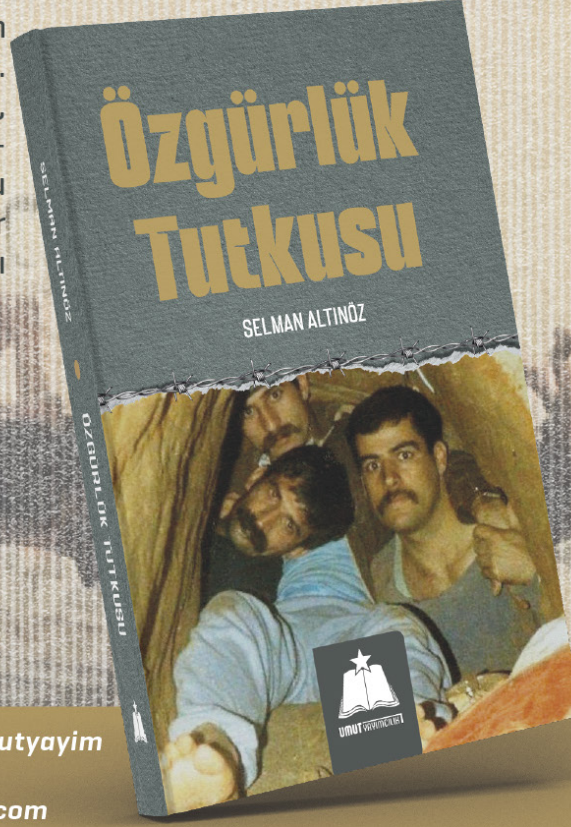
Saldırının ve yasağın ardından tamamı zeytin, incir ve çeşitli meyve bahçelerinin içinde olduğu alanlarda JES kuyusu açmak için çalışmalara başlayan şirketin ilk yaptığı işlerden birisi ise 18 bin incir fidanının bulunduğu tarlanın üzerinde iş makinelerini sokmak oldu. Köylüler duruma yeniden tepki gösterdiler ve iş makinesinin inadına incir fidanlığını ezdiğini söylediler. Köylüler, şirket yetkililerinin kendilerine "Artık sizin tarlalarınız bizim. Ayak ayak üstüne atarak orada biz oturacağız." gibi sözlerle taciz ettiğini aktardılar.

Jandarmanın saldırısı ve kaymakamlık yasağıyla iş makinelerinin köye girişi kolaylaşmış ve köylüde yılgınlık ve umutsuzluk oluşmuştur. Bir anlamıyla direniş yılgınlıkla beraber zayıflamıştır. Doğa talana açılmış ve köylünün geçim kaynağı olan ürünler talan edilmiştir. Sonraki süreçte talanın ve sömürünün yeni durağının neresi olacağı bilinmemektedir ancak devlet eliyle yapılan doğa talanı durmayacaktır.

UMUT YAYIMCILIK

Bir firari için özgürlük kuşkusuz özel bir amaç olarak tanımlanır. Bununla birlikte özgürlüğe götüren eylemin anlamı, değeri onun için tarif edilemezdir. Özgürlük tutkusunun, özgürlük için ödenen bedelin, harcanan emeğin, her türden heyecanın somutlaştığı yerin eylemin kendisi olduğu inkâr edilemezdir. Bu nedenle firariler için özgürlük eylemi özgürlük kadar yücedir, onların yaşamlarında bu eylemlerin apayrı bir yeri olur.

ÇIKTI

umutyayimcilik

umutyayim

umutyayimcilik1@gmail.com

"Özgürlük Tutkusu" Çıktı

Selman Altınöz'ün 17 Eylül 1988 tarihinde Kırşehir Hapishanesi'nden tünel kazarak firar etmelerini anlatan anı-anlatı türündeki kitabı Umud Yayıncılık'tan çıktı.

Yazara Dair

Selman Altınöz'ün 14 Aralık 1979 yılında henüz 20 yaşındayken başlayan tutsaklık hayatı, 17-23 Eylül 1988 (Kırşehir firarı) tarihleri arasındaki bir haftalık özgürlüğü dışında, Şartlı Salıverme Yasasının yürürlüğe girdiği 31 Temmuz 1991 yılına kadar devam etti. Hesaplara göre, emniyette ilk yakalandığında 14 gün, firar sonrası yakalanmasında ise 26 gün olmak üzere toplamda 40 gün, hapishanelerde ise 4207 gün kaldı. Mersin Kapalı Hapishanesi'nde 52, Burdur E Tipi Hapishanesi'nde nakille birlikte 11, Eskişehir T Tipi Kapalı Hapishanesi'nde 838, Mersin E Tipi Hapishanesi'nde 1137, Adana Kapalı Hapishanesi'nde 322,

Kırşehir E Tipi Hapishanesi'nde 803, Ceyhan Özel Tip Hapishanesi'nde 1047 gün tutsak kaldıktan sonra 1 Ağustos 1991'de tahliye edildi. Mahpushane yaşantısının azımsanamayacak bir kısmı hücre ve müşahedelerde geçti.

Kitap, yazarın mahpushane yaşantısının tümünü değil, her mahpushaneden sınırlı bazı kesitleri içeriyor.

...

Umud Yayıncılık'tan çıkan kitabın önsözünde "Bu kitap bir firar eylemini anlatmakla birlikte bir devrimcinin yaşamından kesitler de içermektedir. Dolayısıyla devrimcileşmek, ilkelerle yaşamak, amaca inanmak hakkında da bilgiler içermektedir.

"Bir firari için özgürlük kuşkusuz özel bir amaç olarak tanımlanır. Bununla birlikte özgürlüğe götüren eylemin anlamı, değeri onun için tarif edile-

mezdir. Özgürlük tutkusunun, özgürlük için ödenen bedelin, harcanan emeğin, her türden heyecanın somutlaştığı yerin eylemin kendisi olduğu inkâr edilemezdir. Bu nedenle firariler için özgürlük eylemi özgürlük kadar yücedir, onların yaşamlarında bu eylemlerin apayrı bir yeri olur. Selman Altınöz, kitabında bu duyguyu olabildiğince sunmaktadır. Hapishane firarilerinin her birinde bu duygu hissedilir. Anlatanda ve dinleyende bu duygu ortak bir etki yaratır.

"Bir firar eylemi, özgürlük tutkusunun devrimci bir iradeyle birleşmesinden doğuyorsa mutlaka anlatılmaya, bilinmeye değerdir. Sadece bir deneyim aktarımı, anı paylaşımı olarak değil umudun insan için asla yitirilmeyecek bir güç kaynağı olduğunu öğretmek ve benimsetmek için de bu gereklidir.

"Tarih dediğimiz nihayetinde anlatı-

lan, dolayısıyla öğretilen bir şeydir. Öğretilenin kim tarafından ve nasıl aktarıldığı ondan öğrenenler için belirleyici derecede önemlidir. Selman Altınöz, bu kitabı yazmakla yaşadığı tarihsel kesitin özelliklerini ve bu özelliklerde somutlaşan umudu hatırlatmaktadır. Okurken bunların onun için ne derecede önemli ve değerli olduğunu görüyoruz. İlişkileri, yoldaşları ve dostlarıyla paylaştıkları, hapishane şartlarında tüm olanakları devrim için kullanma çabası, devrim düşmanlarına karşı tavrı bize umudun nelerden beslendiğini ve nasıl canlı kalabildiğini öğreten türdendir.

"Selman Altınöz'ün kendi yaşamından anlattığı kesitler kavgamızın bir parçası olarak bize de aittir. Kendi tarihimize yakınlaşmanın ve ondan öğrenmenin bir aracı olacağı inancıyla kitabı okurlarımızla buluşturmanın sevincini paylaşıyoruz..." denildi.

YENİ DEMOKRASİ

MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

yenidemokrasi1

yenidemokrasi

ydemokrasi11

yenidemokrasi30.net

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20